

Onafhankelijk weekblad van de Leuvense student

Maandag 22 maart 2010 • jaargang 36 • nummer 19 • 2009-2010 • www.veto.be

HERSTRUCTURERING BIJNA ROND

Aanstaande dinsdag zal rector Mark Waer aan de Universiteitsraad een synthesesnota voorstellen die de herstructureringsplannen voor het bestuur van onze universiteit bevat. Daarmee komt het einde van een lange hervormingsperiode stilaan in zicht. "Misschien heeft de berg een muis gebaard."

MAUD OEYEN |

De bal ging aan het rollen nadat rector Marc Vervenne vorig jaar na een verre van transparante evaluatieprocedure zonder veel uitleg aan de deur werd gezet. Het imago van de K.U.Leuven kreeg daarmee een ferme deuk en er kwam vrijwel onmiddellijk een storm van protest op gang. Aan het begin van dit academiejaar werd daarom gestart met een werkgroep — de zogenaamde herstructureringscommissie, bestaande uit Jef Roos (voorzitter van de Raad van Bestuur), André Oosterlinck (voorzitter van de Associatie), Guy Mannaerts (voorzitter van het Bestuurscomité van de ziekenhuizen), Koen Debackere (algemeen beheerder van de K.U.Leuven), Koen Geens (juridisch expert) en rector Mark Waer. Deze commissie boog zich voornamelijk over de suprastructuren: de Inrichtende Overheid (IO), de Raad van Bestuur (RvB) en de Associatie. Anderzijds nam de Academische Raad de positie en de rol van de Academische Raad (AR),

het College van Bestuur (CvB), de rector en de groepen onder de loep.

"Het meest zichtbare resultaat van deze hervorming is wellicht de beslissing om de rector om de vier jaar te verkiezen, met een eventuele herverkiezing," vertelt een lid van de Academische Raad. Geen sprake meer van een evaluatie dus, noch van een screeningsprocedure. "In vergelijking hiermee zijn alle andere wijzigingen eigenlijk weinig spectaculair." Ook de decanen zullen voortaan twee keer vier jaar kunnen aanblijven, dat is een jaar langer dan vandaag het geval is.

GROOTKANSELIER

De Inrichtende Overheid zal er in de toekomst ook anders gaan uitzien. Een decaan verduidelijkt: "Op dit moment zitten er heel wat vertegenwoordigers van de hogescholen uit de Associatie in de IO. Men gaat er echter van uit dat er een aantal fusies tussen die hogescholen zullen plaatsvinden, waardoor de IO nog maar een dikke twintig leden zal tellen, in plaats van de huidige veertig." De Inrichtende Overheid kan

beschouwd worden als het 'grondwetgevende orgaan' van de K.U.Leuven. Het bekrachtigt onder andere formeel de aanstelling van de rector en is overigens het enige orgaan waarin de bisschoppen nog iets te zeggen hebben. Zoals de plannen er nu uitzien zal het voorlopig de Aartsbisschop van Mechelen-Brussel blijven die als Grootkanselier van de K.U.Leuven aan het hoofd van de Inrichtende Overheid staat. "Anders zou het niet ondenkbaar zijn dat bijvoorbeeld de voorzitter van de Associatie daar terecht zou kunnen komen," aldus een decaan.

"De laatste veertig jaar wordt de universiteit door de overheid gesubsidieerd en heeft de IO meer verantwoordelijkheid naar de basis geschoven, een beetje zoals de Engelse koning met de 'magna carta', vertelt professor Paul Van Orshoven, decaan van de Faculteit Rechtsgeleerdheid. "De rector wordt door de basis verkozen, en de Academische Raad is een soort parlement. Door die verschuiving moet er een evenwicht gezocht worden tussen 'boven' en 'beneden': sommige zaken worden van bovenaf opgelegd, anderzijds is er de gedelegeerde autonomie van de Academische Raad. En als dat laatste de moeite waard is, rijst uiteraard

de vraag waarom grote onderdelen van de universiteit — bijvoorbeeld het ziekenhuis — daaraan moeten ontsnappen."

Zoals de zaken er nu voorstaan, zou de AR inderdaad enkel zeggenschap krijgen over de universiteit in de strikte zin van het woord. De ziekenhuizen, LRD (K.U.Leuven Research and Development) en de Associatie zouden daarbuiten vallen. De Raad van Bestuur zou zich voornamelijk moeten bezighouden met bestuursaspecten, en dit op het vlak van de vier poten, terwijl de academische aangelegenheden op het bord van de AR zullen belanden.

Een andere discussie betreft de organisatie van de groepen. Binnen de Groep Biomedische Wetenschappen en de Groep Wetenschap & Technologie zijn de faculteiten verantwoordelijk voor het onderwijs terwijl de departementen in de eerste plaats het onderzoek in goede banen leiden. Door de verstrengeling van onderzoek en onderwijs wilde die structuur in het verleden al eens problemen opleveren. "Als oplossing is ervoor gekozen de departementsvoorzitters op te nemen in het groepsbestuur. Op die manier wordt de communicatie en de samenwerking hopelijk bevorderd," klinkt het nog.

BROOD EN SPELEN

"Ik had meer verwacht van het proces," geeft professor Paul Van Orshoven, decaan van de Faculteit Rechtsgeleerdheid, toe. "De herstructureringscommissie had zich in alle beslotenheid over een grondig nieuw verhaal kunnen beraden, maar de operatie is haar goeddeels uit handen genomen. Nu ja, we zijn ondertussen allicht wat hervormingsmoe. We zitten al een jaar of zes met hervormingen op alle mogelijke niveaus. In de laatste maanden van rector Oosterlinck was er al een herstructurering, tegelijk ondergingen we de BaMa-hervorming, sindsdien ook nog de flexibilisering, de diplomaruimte, de vervroegde examenregeling, en dat wordt dan doorkruist door de rectorsevaluatie en alweer nieuwe rectorverkiezingen. Intussen vergeten we soms dat onze *core business* eigenlijk academisch onderwijs is, dus op onderzoek gesteund en onderzoeksgeoriënteerd onderwijs. Veel tijd voor brood en spelen is er niet."

Alle leden van de universitaire gemeenschap zullen de synthesesnota die dinsdag wordt voorgesteld aan de Universiteitsraad ontvangen. Iedereen die dat wil, kan commentaren op de nota formuleren.

VERDER IN
VETO |

DRUUUGS DRUGS
DRUGS! | 7

IFTF: HISTORIA-
TONEEL | 10

BRUNO VANDEN
BROECKE | 16

Beeld |

Ons eerste lief was een breakdancer. Wij werden verliefd op hem wanneer wij op zomerse zondagen door het stadspark flaneerden, op zoek naar de man van ons leven. Die hebben we daar niet gevonden, maar de breakdancer was ook wel tof. Afgelopen zaterdag verzamelden zestien breakdancers uit vijftien verschillende landen in de Sportoase om er te vechten voor de titel van 'Unbreakable champ'. Thomas Van Oppens ging kijken en nam foto's.

(MO)

(advertentie)

GROEPT
INTERNATIONALE HOGESCHOOL LEUVEN

WWW.GROEPT.BE
ENGINEERING • ENTERPRISING • EDUCATING

Veto trakteert
op Mono,
Mintzkov en
VETOFUIF!

Meer geld voor hoger onderwijs

Volgende week wordt er nog eens betoogd in de Leuvense straten. Verschillende organisaties bundelen de krachten om meer middelen te eisen voor het hoger onderwijs.

MAUD OEYEN |

Het initiatief gaat uit van verschillende vakbonden en enkele politieke jongerenverenigingen. Ook de studenten sluiten zich aan bij het protest.

“Het is geen vijf voor twaalf, het is al tien na twaalf,” zegt Luc De Lentacker, vakbondssecretaris van de Landelijke Bediendencentrale-Nationaal Verbond voor Kaderleden (LBC-NVK) en verantwoordelijke voor de sector Vrije universiteiten. “De onderfinanciering van het hoger onderwijs en het onderzoek is al meer dan tien jaar aan de gang. Dat heeft vooral te maken met het feit dat de index voor de subsidiebedragen niet strookt met de echte index. De subsidies zijn dus niet voldoende meegegaan met de stijging van de levensduurte.” Daar komt bij dat de beloofde tien procent budgetverhoging voor het hoger onderwijs er voorlopig nog niet is gekomen door de crisis. Velen vrezen dat van uitstel afstel zal komen.

Het gebeurt niet vaak dat het personeel van de hogeronderwijsinstellingen de straat op trekt. “In onze sector is het niet de gewoonte om snel actie te ondernemen, maar we vonden het nu toch nodig. We willen met deze actie niet zozeer de overheid bekritisieren. We weten ook wel dat de zaken er momenteel budgettair niet eenvoudig voor staan. We willen de ministers van Onderwijs en Onderzoek juist steun bieden. Binnenkort beginnen de begrotingsgesprekken en het is belangrijk dat er dan voldoende geld vrijgemaakt wordt voor hoger onderwijs en voor onderzoek,” aldus De Lentacker.

Zowel de Vlaamse Vereniging van Studenten (VVS) als de studentenraad van Groep T en de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie (LOKO) steunen de betoging. “We vinden dat de Vlaamse regering haar beloften moet nakomen,” vertelt Jonas Boonen, voorzitter van LOKO. “Bovendien willen we met de actie ook meer middelen voor studentenvoorzieningen loskrijgen.”

Het is afwachten hoeveel mensen dinsdagmiddag zullen opdagen op het Ladeuzeplein. De organisatoren verwachten alvast zo'n 500 actievoerders.

De betoging vindt plaats op dinsdag 23 maart om 13u op het Ladeuzeplein. Het einde is voorzien omstreeks 14.30u aan het station.

VERKIEZINGEN IN GENT

Nog enkele weken slapen en de kringverkiezingen barsten weer los. Er dient zich een periode aan van drukgevlude kiesweken die bij de rijkere kringen niet zelden uitmonden in vijfdaagse braderieën. In Gent wordt er deze week al gestemd, maar daar gaan de zaken er heel anders aan toe.

MAUD OEYEN |

Sinds het participatiedecreet in 2004 werd goedgekeurd, is de aanwezigheid van een studentenraad aan iedere universiteit of hogeschool verplicht. De studentenraad in kwestie bepaalt de kiesprocedure. Om van geldige verkiezingen te kunnen spreken, moet volgens het decreet tien procent van de studenten zijn of haar stem uitbrengen.

In Leuven stemmen de studenten voor hun favoriete kiesploeg tijdens de zogenaamde kiesweek van hun kring. De kiesploeg die de overwinning behaalt, levert de nieuwe preses en het nieuwe presidium. De preses, de vicepreses, de onderwijsverantwoordelijke(n) of andere geïnteresseerden wonen vervolgens de algemene vergaderingen van de Leuvense Overkoepelende KringOrganisatie bij. Op die vergadering heeft iedere kring stemrecht. Al naar gelang haar grootte heeft een kring één, twee of drie stemmen. Het is de Algemene Vergadering die aan het einde van het academiejaar de studentenvertegenwoordigers verkiest die zullen zetelen in de verschillende raden, zoals bijvoorbeeld de Academische Raad of de Raad voor Studentenvoorzieningen.

CODE

In Gent verloopt het democratische proces helemaal anders. De studentenvertegenwoordigers (daar 'stuvers' genoemd) die zetelen in de Raad van Bestuur, de Sociale Raad en de Faculteitsraden worden er rechtstreeks door de studenten verkozen. Om de twee jaar kunnen alle studenten van de UGent via het internet met een persoonlijke code hun stem uitbrengen op hun favoriete kandidaten. De verkozen studenten blijven twee jaar op post of worden indien nodig afgelost door hun opvolger.

Voor de RvB en de SoRa kan iedereen stemmen op alle kandidaten. “Je moet wel rekening houden met de zogenaamde 'faculteitenregel', die inhoudt dat er per faculteit slechts één kandidaat verkozen kan worden,” vertelt Hannah Demol, hoofdredacteur van het Gentse studentenblad

Schamper. “Twee jaar geleden moest een rechtenstudent met 900 stemmen bijvoorbeeld de duimen leggen voor een student met 400 stemmen uit een andere faculteit, omdat een andere rechtenstudent 1000 stemmen behaalde.”

CONTROLE

“Strikt genomen is dat proces misschien democratischer,” begint Jonas Boonen, voorzitter van de Leuvense studentenraad LOKO. “Maar het is meteen ook een stuk populistischer. Bij ons bestaat de mogelijkheid tot controle. De studentenvertegenwoordigers in de verschillende organen van onze universiteit mogen niet zomaar zeggen wat ze willen. Ze moeten steeds terugkoppelen naar de Algemene Vergadering waarin alle verkozen preses-zetelen.”

“Het klopt dat onze studentenvertegenwoordigers in de Raad van Bestuur hun eigen mening mogen ventileren. Ze zijn dan ook rechtstreeks verkozen,” reageert Geert Cleuren, aftredend studentenvertegenwoordiger in de Raad van Bestuur. “In principe is het mogelijk dat een student zou opkomen met de boodschap dat hij tegen de Gentse Studentenraad (GSR) is, en dat hij altijd het omgekeerde zal zeggen van wat de GSR zegt. Als zo'n persoon verkozen wordt, dan mag hij dat doen.”

De Gentse faculteitskringen hebben niets te maken met de studentenvertegenwoordiging in het bestuur van de universiteit. Geert: “Bij ons zijn de kringen verenigd in het Fakulteitenkonvent (FK). Dat staat volledig los van de studentenraad of de stuvers. Iedereen praat over zijn eigen materie. Het feit dat de GSR bij veel studenten onbekend is, kan daar wel mee samenhangen. Een voordeel is dat de voorzitter van onze studentenraad zijn functie kan combineren met een modeltrajectstudie. Dat is in Leuven zo goed als onmogelijk.”

ROOMS-KATHOLIEK

De kandidaturen zijn in Gent vaak erg politiek getint. Dit jaar zijn er maar een paar onafhankelijke kandidaten. Jonas: “De meeste kandidaten die deelnemen aan de verkiezingen in Gent zijn gebonden aan een partij. Daardoor is het systeem daar ook veel meer politiek geladen.”

“In Leuven is het gemakkelijk, jullie zijn allemaal rooms-katholiek,” lacht Geert, die wel degelijk voordelen ziet in het politieke gehalte van de kandidaten. “Studenten die politiek actief zijn, hebben al wat ervaring met vergaderen en hebben vanuit hun vereniging vaak ook al een netwerk. Maar je moet je politieke kleur natuurlijk proberen achterwege te laten wanneer je dossiers beoordeelt. Je zit daar tenslotte in naam van alle studenten. Bovendien sta je niet bepaald sterk als je met een grote verdeeldheid zit binnen de studentenfractie.”

Tolerantie | Derde bachelors in de problemen?

Sinds dit jaar is het tolerantiekrediet in werking getreden. De overgang van het oude naar het nieuwe deliberatiesysteem roept echter wel wat onrechtvaardigheden in het leven.

RUBEN BRUYNNOEGHE |

Met het tolerantiekrediet hebben studenten het recht om op tien procent van het aantal studiepunten waarvoor ze zich hebben ingeschreven, getolereerd te worden. Dat betekent dat een student die zich inschrijft voor een bacheloropleiding van 180 studiepunten voor achttien studiepunten een acht of een negen mag halen, zonder dat examen in tweede zit te moeten overdoen.

BUIZEN

Studenten die dit jaar begonnen met de derde fase van hun bacheloropleiding, schreven zich echter maar voor zestig studiepunten in en kunnen dus voor slechts zes studiepunten een acht of negen halen. Het

onrechtvaardige aan die situatie is dat de derdebachers van dit jaar niet de kans hebben gekregen om tolerantiekrediet op te sparen. Buiten op een vak van meer dan zes studiepunten zou dus onverbidde-lijk een herexamen betekenen.

De faculteit Rechtsgeleerdheid bijvoorbeeld, kent een derde bachelorjaar met veel vakken van meer dan zes studiepunten. Vakken die bovendien niet altijd even gemakkelijk bevonden worden door de studenten. Straf- en strafprocedure-recht bijvoorbeeld is een kanjer van negen studiepunten met een behoorlijk laag slaagcijfer in de eerste zit. Veel buitenlandse universiteiten hebben een andere academische kalender en vragen van de studenten dat ze in eerste zit slagen voor hun derde jaar om Erasmussers toe

te laten. De nieuwe tolerantieregeling zorgt dan ook voor grote ergernis bij veel rechtenstudenten. De onderwijsvertegenwoordiging van het Vlaams Rechtsgenootschap (VRG) vraagt zelfs om de oude regeling toe te passen voor de derdejaarsstudenten.

SOEVEREINITEIT

Het tolerantiekrediet is echter geen wet van Meden en Perzen. Examencommissies behouden immers in elk geval de soevereiniteit om te beslissen over het al dan niet slagen van de studenten. Het ziet er naar uit dat de examencommissie van Rechtsgeleerdheid een uitzondering zal toestaan. Decaan van de faculteit Rechtsgeleerdheid Paul Van Orshoven: “Met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid kan ik zeggen dat we rekening zullen houden met de uitzonderlijke situatie. Al moet ik daar voorzichtig in zijn, uiteindelijk blijft de beslissing aan

de examencommissie zelf. Als er een uitzondering wordt toegestaan, zal die er waarschijnlijk in bestaan dat elke student die voor één vak een negen of acht op een vak heeft gehaald, getolereerd zal worden ongeacht of dat vak meer dan zes studiepunten heeft.”

Professor Marc Boes, voorzitter van de examencommissie blijft nog meer op de vlakte: “Het lijkt inderdaad wenselijk dat de commissie binnen afzienbare tijd naar buiten komt met een standpunt naar de studenten toe, maar van een beslissing is op dit moment nog geen sprake.”

VOORUITLOPEN

Vanuit de universiteit zelf is de situatie ook niet onopgemerkt gebleven. Ludo Melis, vicerector Onderwijsbeleid: “Er zijn inderdaad geen overgangsmaatregelen getroffen. We hebben ondertussen wel al aan alle examencommissies gevraagd

om in de mate van het redelijke rekening te houden met de situatie zoals die voorligt.”

Het is dan ook niet alleen aan de rechtsfaculteit dat de derde bachelors worstelen met vakken van meer dan zes studiepunten. Professor Willy Smedts, voorzitter van de examencommissie Letteren, verklaart: “De examencommissie kan inderdaad een uitzondering toestaan op grond van artikel 36 van het examenreglement. Als we hier over bijzondere omstandigheden kunnen spreken, toch. Het derde jaar kent immers ook een aantal opleidingsonderdelen van meer dan zes studiepunten. Maar we kunnen niet vooruitlopen op de feiten en er is dus absoluut nog niets beslist. De situatie zal in de maand juli, wanneer de examencommissie samenkomen, besproken worden. Vóór die periode kan daar eigenlijk weinig zinnigs over gezegd worden.”

ONDERZOEKSBELEID | MEER PRESTEREN EN MINDER KRIJGEN

Onderzoek is het hart van de universiteit. Aangeboden opleidingen zijn gestoeld op onderzoek, onderzoek is de sleutel tot het vervullen van de maatschappelijke rol van de universiteiten. Kortom, geen onderzoek, geen universiteit. Het laatste decennium zorgen financiële perikelen echter voor een stilaan onhoudbare situatie.

RUBEN BRUYNNOOGHE & MAUD OEYEN |

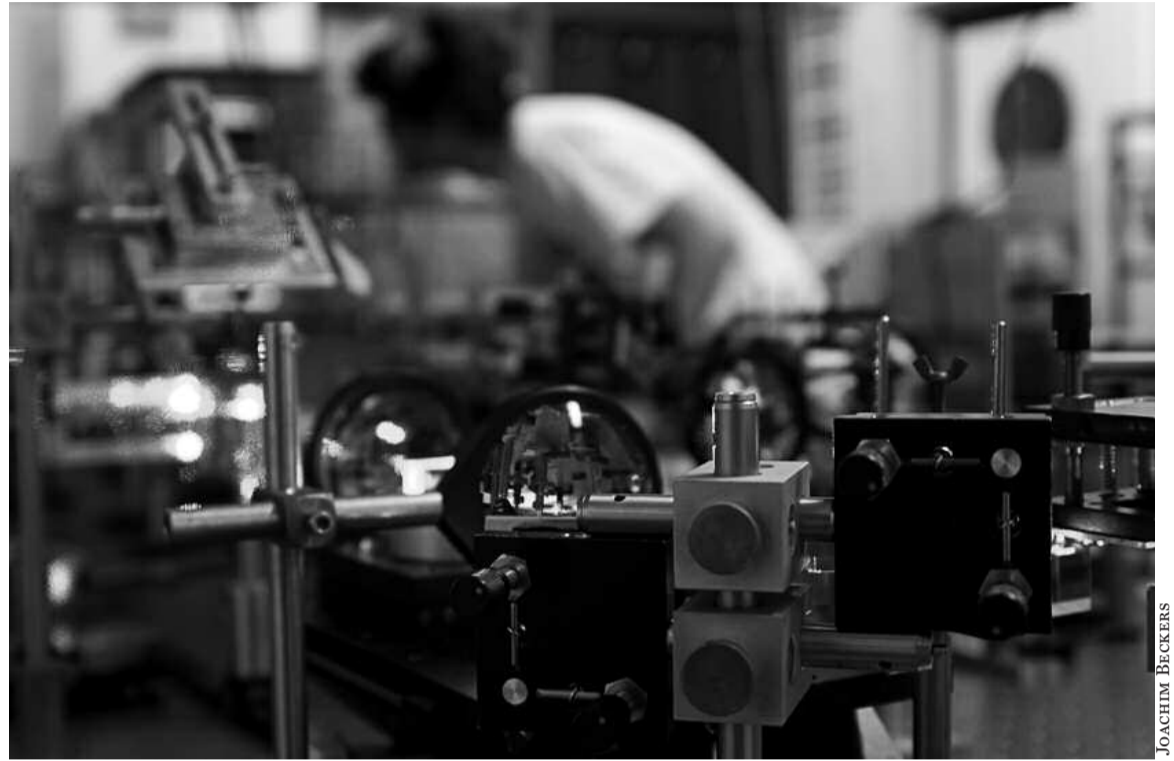
De basis van alle problemen ligt eigenlijk uitsluitend bij geldgebrek, maar bijkomende factoren verergeren de problematiek alleen maar. Zo is er de outputfinanciering van het onderzoek. De overheid kent enkel geld toe op basis van meetbare gegevens: publicaties, citaties, diploma's. Volgens Lode Wyns, vicerector Onderzoeksbeleid aan de Vrije Universiteit Brussel (VUB), trekt deze financieringsmethode de verhoudingen volledig scheef. "Ik geef een extreem voorbeeld: de beste wiskundige van de wereld zal nog altijd een lagere impactfactor hebben op het vlak van publicaties en citaties dan een gemiddelde biowetenschapper. Het gevolg daarvan is dat de onderzoeksvelden waarbinnen minder wordt gepubliceerd, onder een enorme druk komen te staan en in een verre toekomst zelfs dreigen te verdwijnen omdat er niet meer in wordt geïnvesteerd." Peter Marynen, vicerector Onderzoeksbeleid aan de K.U.Leuven, nuanceert: "De outputfinanciering is de meest werkbare methode om gelden te verdelen. Voor verdeling van gelden moet men kunnen kijken naar meetbare parameters die zo nauw mogelijk aansluiten bij kwaliteit. Er kunnen daar wel correcties op worden aangebracht. Er zijn immers kleinere onderzoeksdomeinen die veel minder publiceren en daardoor veel minder aantrekkelijk worden om in te investeren."

Aan de Universiteit Gent geeft ook vicerector Luc Moens te kennen dat de parameters verfijnd moeten worden: "We zijn daar ook volop mee bezig."

ENVELOPPE

Meer investeren in aantrekkelijkere onderzoeksdomeinen om zo meer geld binnen te rijven, is een wezenlijke gedachte. Marynen: "Door de economische crisis is er een enorme concurrentie tussen de universiteiten ontstaan. Concurrentie op zich is niet slecht, maar omwille van de economische crisis zijn de middelen schaarser geworden en wordt de situatie stilaan onhoudbaar. Universiteiten proberen elkaar nu op alle mogelijke fronten de loef af te steken." Moens beaamt dit: "Het probleem is dat de universiteiten strijden om een gesloten enveloppe; de middelen stijgen niet. Daardoor krijg je het paradoxale effect dat een universiteit beter kan presteren dan ooit tevoren, maar toch minder middelen tot haar beschikking heeft."

Ondanks beloofde extra middelen is de financiering immers al sinds lange tijd ongewijzigd gebleven. Bijkomende financiering is nochtans broodnodig. "Onze onderzoekscapaciteit is enorm gestegen," verklaart Marynen. "Op vijf jaar tijd zijn we van een jaarlijkse instroom van 500 doctorandi naar een jaarlijkse instroom van 900 gegaan. Bij postdocs is de situatie vergelijkbaar, van 770 naar 1100. Ondanks die enorme opbouw aan capaciteit is de financiering nauwelijks constant gebleven."

JOACHIM BECKERS

"Eigenlijk zouden de universiteiten naar buiten moeten kunnen komen met een gemeenschappelijk standpunt en zo geld eisen van de Vlaamse overheid, zoals vroeger ook gebeurde met het interuniversitaire initiatief van de onderzoekers 'Focus Research', maar het probleem is dat er vandaag nauwelijks een gemeenschappelijk standpunt van de universiteiten is."

AFBOUW

Deze maand werd in de commissie Wetenschapsbeleid nog de vraag gesteld hoe het gesteld was met de verhouding tussen gericht onderzoek, dat direct valoriseerbaar is, en vrij onderzoek, dat niet meteen een duidelijke economische meerwaarde biedt. Het antwoord van minister Ingrid Lieten luidde dat "die verhouding ongeveer 53 procent op 47 procent is, en al enkele

jaren min of meer constant is. De vrees voor een sluipende afbouw van één type onderzoek ten koste van het andere is duidelijk niet aan de orde." Nochtans werd in de commissie meteen daarna aangekondigd dat in het kader van het economisch relanceplan op korte tijd meer middelen zouden vrijkomen voor gericht onderzoek. Zorgwekkend, zo vinden de universiteiten, die bovendien ook niet akkoord gaan met de stelling dat de verhouding stabiel is gebleven. Wyns: "De laatste acht jaar is er een veel grotere focus gekomen op industrieel onderzoek. Het probleem hiervan is dat op die manier enorm veel waardevol onderzoek verloren gaat."

"Waar er vroeger een licht overwicht van vrij onderzoek was, is dat nu omgekeerd," zegt Moens. "De situatie is momenteel niet dra-

matisch, maar de trend moet wel stoppen. Ook met de strategische initiatieven, waarbij voor één thema een onderzoekscentrum wordt opgericht, zou men mogen stoppen. Het zijn stuk voor stuk nuttige initiatieven, maar ze slokken wel enorm veel onderzoeksfondsen op."

De toekomst ziet er volgens Wyns bijzonder weinig rooskleurig uit. "Met de instroom van de hogescholen zal de druk op het onderzoeksbeleid alleen maar toenemen. Ofwel probeert men de hogescholen op het niveau van de universiteiten te krijgen, ofwel moet men proberen de universiteiten op het niveau van Europa te brengen. Beide projecten zullen honderden miljoenen euro's extra kosten, en ik geloof eerlijk gezegd dat er voor geen van de twee projecten genoeg geld is."

Het Leuvense dialect | "Ik zal dat fleis doen"

Fred Brouwers deed zijn geliefkoosde dialect 't Leives' alle eer aan door een van Bachs grootste meesterwerken erin te vertalen. De 'Johannespassie' wordt deze week vrijdag in de Sint-Pieterskerk omgedoopt tot de 'Joannes Passe'. "Dialect is een volwaardige taal waarin je zowel grappen kan maken als je liefde verklaren."

IDÉ SMETS |

Veto: U bent zelf opgegroeid in het Leuvense. Waaraan kan je dat dialect herkennen?

Fred Brouwers: «Wat het Leuvense dialect zo typisch maakt, is wat men in de taalkunde 'omringing' noemt. Wanneer we normaal het woord 'muur' uitspreken, dan worden de letters gerold, getuit naar voren. In het Leuvense zegt men 'mier'. Dat is een platte klank, de mond blijft dicht en de letters zijn helemaal ontrold. Een put is een 'pit'. De 'u' wordt dus een 'i'. Er zijn nog klanken die veranderen: de 'a' wordt een 'o'. Gaan is 'gon' en aan is 'on'. Een ander ken-

merk dat eigenlijk voor alle Brabantse dialecten geldt, is de neiging om de 'h' in het begin van een woord niet uit te spreken. Hebben wordt 'emmen'»

EENHEIDSTAAL

Veto: Zijn dialecten aan het verdwijnen?

Brouwers: «Het is jammer, maar het is zo. We kunnen daar niet omheen. Vroeger spraken mensen overal hun dialect omdat ze ook niet verder kwamen dan de grenzen van hun gemeente. Op een gegeven moment gaat men globaliseren. De eerste vorm daarvan is dat mensen naar het volgende dorp trekken. Dat fenomeen is altijd

maar groter en groter geworden. Ik ben ondertussen ook zelf met een Limburgse getrouwd. Op dat moment word je verplicht om met je kinderen Algemeen Nederlands te spreken. Ik vrees echter dat het daar niet zal bij blijven. Ik hoorde toevallig gisteren op de radio over een rel in Europa. Men discussieerde over het feit of een louter Engelstalige handleiding nu wel of niet voldoende was om het gebruik van verkochte producten te verduidelijken. Het is een eerste aanwijzing dat niet alleen de dialecten gaan verdwijnen, maar dat op lange termijn het Nederlands gaat verdwijnen. De wereld heeft nood aan een eenheidstaal.»

DIJENKLETSERS

Veto: Werd het Leuvense vroeger gesproken in de klas?

Brouwers: «Onder elkaar, zeker in de lagere school werd er wel nog dialect gesproken. Op de middel-

bare school was de tijd van het ABN al aangebroken. Er werden uitvoerige acties ondernomen onder de vorm van voordrachtwedstrijden om ons Algemeen Nederlands te doen spreken. We zijn dus eigenlijk tweetalig opgegroeid: Algemeen Nederlands op school en dialect thuis.»

Veto: Waar wordt het Leuvense nog gesproken?

Brouwers: «Dat beperkt zich tot de authentieke Leuvense families, en dan nog vooral vanaf een zekere leeftijd. Er zijn wel initiatieven zoals de 'Akademie van 't Leives' om het dialect te bewaren. Ze hebben onder andere het Leuvense zoals het nu nog wordt gesproken vastgelegd in een woordenboek. De 'Joannes Passe' is ook zo iets. Als ik mensen aanspreek over het project, dan beginnen ze te lachen. Dialect staat immers voor vele mensen gelijk aan humor, flauwe grappen, dijenkletsers. Dat is ver-

keerd. Een dialect is een volwaardige taal. Het is een taal waarin je grappen kan maken, maar ook je liefde kan verklaren, een serieus gesprek voeren of bijvoorbeeld de Johannespassie opvoeren.»

SIS

Veto: Wat is het mooiste woord uit het Leuvense dialect?

Brouwers: «Dat is voor mij 'sis'. Je gebruikt dat woord voor iemand die je graag hebt. Het moet daarom geen geliefde zijn, maar wel iemand die je nauw aan het hart ligt. Wat ik ook een mooi woord vind, is 'fleis'. Dat betekent straks. Je zegt bijvoorbeeld: "Ik zal dat fleis doen".»

Veto: Spreekt burgemeester Tobback goed Leuvense?

Brouwers: «Absoluut, zo hoort het ook. De laatste tijd kom ik hem vaak tegen, en wij spreken eigenlijk alleen maar in het Leuvense.»

ACCO op Gasthuisberg?

De cursus- en boekenleverancier van de Leuvense student ACCO koestert plannen om zijn vestigingen uit te breiden. Deze keer niet naar een andere Vlaamse stad, maar naar het hoger gelegen Leuvense Gasthuisberg. Daar concentreren zich onder andere de studenten van de hogeschool, Geneeskunde, Logopedie en Audiologie, Biomedische Wetenschappen en Farmacie die nu naar de Maria-Theresiastraat moeten afzakken om in de boekenwinkel te shoppen.

IDE SMETS |

“Voor ACCO is het een logische stap om een boekenwinkel op Gasthuisberg te openen,” vertelt Marjan Mertens, directeur van de boek- en kantoorhandel, “Wij willen immers dicht bij de studenten zijn. Op dit moment hebben wij het gevoel dat wij daar voor de studenten op Gasthuisberg tekort schieten. Het spreekt natuurlijk voor zich dat we deze plannen niet alleen zullen uitvoeren, maar in overleg met de studenten. We zijn dan ook volop bezig met het samenbrengen van de kringen. Net zoals we dat enkele jaren geleden deden, toen we ACCO De Moete geopend hebben.”

De uitbreidingsplannen worden voorlopig echter niet volledig gesmaakt door de andere betrokken partijen. Onder andere bij Medica, de grootste studentenkring op Gasthuisberg leeft op dit moment de angst dat ACCO de cursusdiensten zal beconcurreren. Zo zou ACCO bijvoorbeeld kunnen beslissen om stocks van boeken die ook in de cursusdienst verkrijgbaar zijn voor zichzelf te houden om studenten naar hun winkel te lokken. Officiële standpunten worden er over de kwestie nog niet ingenomen, aangezien de verschillende kringen en de studentenvertegenwoordigers in de raad van bestuur van ACCO deze week samen zitten om een gezamenlijke nota uit te werken.

CONCURRENTIE

Ook de groep Biomedische Wetenschappen is niet laaiend enthousiast over de uitbreidingsplannen van de boekenwinkel. Vicerector Biomedische Wetenschappen professor Minne Casteels: “Vorig jaar was er al een dergelijk voorstel. Wij hebben toen in het groepsbestuur bij de vertegenwoordiger van het assiserend en bijzonder academisch personeel en bij de studentenvertegenwoordiger afgetoetst of er daadwerkelijk vraag was naar de komst van een ACCO-filiaal op Gasthuisberg. Dat bleek niet zo te zijn en het is dus voor ons zeker geen prioriteit.”

Vicerector Casteels oppert nog een aantal andere bezwaren: “Gezonde concurrentie is positief. Veel docenten laten nu hun cursussen bij de cursusdienst van de kringen drukken en zijn tevreden over die samenwerking. Door de komst van een winkel op Gasthuisberg zal de vraag van ACCO aan docenten om in de toekomst met hen samen te werken alleen maar toenemen. Dat drijft de prijs van een cursus naar omhoog, en komt de studenten natuurlijk niet ten goede. Het is verder ook niet volledig eerlijk dat ACCO een verkooppunt zou hebben op Gasthuisberg. De cursusdienst van Medica werkt vanuit Doc’s bar en heeft die luxe niet. Dat leidt dus enigszins tot vervalste concurrentie.”

Onder professoren | André Cloot

“RELIGIE IS EEN

MATHIAS VANDEN BORRE

MATHIAS VANDEN BORRE

Nieuwe medische vragenlijst is bloedserieus

Sommige studenten doen het voor de eerste keer dit academiejaar. De ene voor het plezier, de ander voor de goodybag, in groepsverband of alleen. Boven alles dienen soa's vermeden te worden. Menig student loopt zo een blauwtje op en moet onverrichter zake huiswaarts keren. Steek het dan maar op de vragenlijst.

EWOUT DUYCK |

Voor alle duidelijkheid, bloed geven is hot. De laatste editie van Bloedserieus, een collectieve aderlating van het studentenvolkje georganiseerd door het Rode Kruis, kon op 3207 deelnemers rekenen die bereidwillig genoeg waren om hun spreekwoordelijke duit in het zakje te doen. “Dat is iets minder dan in november, maar toen was de opkomst wel gigantisch. Het is meer dan in maart vorig jaar,” vertelde Brenda De Smeth van donorewerving Rode Kruis.

Even voor bloedmaagden: een bloedafname wordt altijd voorafgegaan door een medisch

onderzoek. Om het doktersbezoek zo efficiënt mogelijk te doen verlopen moet de donor een medische vragenlijst invullen. Deze vragenlijst controleert naast het medische verleden van de donor ook zijn risicogedrag voor soa's zoals aids. Begin 2010 is er echter een nieuwe vragenlijst in gebruik genomen. ‘Door de nieuwe vraagstelling word je verplicht om na te denken bij de vragen en stil te staan bij je veiligheid’, staat in de flyer van het Rode Kruis. De Smeth verklaarde dit wat nader: “Veel donoren hadden een automatische gekregen. Op de eerste vraag (“voelt u zich goed?”, red.) antwoordden ze ‘ja’, op de rest

‘nee’. Om dit soort blindelings invullen te vermijden werd een nieuwe vragenlijst ingevoerd.”

OUDE WIJN

Wat is er dan precies veranderd? Ten eerste zijn er meer vragen. Er zijn niet zozeer nieuwe vragen bij gekomen, dezelfde vragen zijn gewoon in een andere vorm gegoten. Zo werd bijvoorbeeld de vraag ‘Verbleef u de laatste zes maanden in het buitenland?’ veranderd in: ‘Verbleef u de laatste zes maanden uitsluitend in België?’. Een negatieve vraagstelling werd dus een positieve. Andere ‘oude’ vragen zijn nu opgesplitst in meerdere vragen en door elkaar gemengd. Vragen zoals ‘Hebt u of had u ooit een seksuele partner die een soa had?’ en ‘Hebt u of had u ooit een geslachtsziekte?’ verifiëren in feite hetzelfde. Oude wijn in nieuwe zakken, dus. Vallen er daardoor nu donoren uit de boot die onder de

oude voorwaarden wel werden toegelaten? Niet echt. Geweigerd worden vanwege een tijdelijk verblijf in het buitenland kan echter wel onderhevig zijn aan verandering. Dit hangt immers af van de wettelijke normen van het land in kwestie.

OP DE MAN AF

Ten tweede zijn de vragen nu gerangschikt volgens tijdsspanne, te beginnen met ‘vorige week’ en eindigend met ‘ooit’. De nieuwe vragen zijn bovendien explicieter geworden. Terwijl men vroeger eerder voorzichtig informeerde naar het seksuele verleden van de donor of diens druggebruik vraagt men dat nu op de man af: “Had u wisselende seksuele partners of had u ooit seks tegen betaling?” of “Hebt u ooit drugs gespoten of gesnoven?”. Deze directe aanpak valt niet bij iedereen in goede aarde. *Het Nieuwsblad*

maakte een maand geleden melding van een man die zodanig onder de indruk was dat hij tijdens de ondervraging op de vuistging met de dienstdoende arts. “Er zijn inderdaad wel een paar klachten geweest van mensen die de vragen wel erg persoonlijk vonden. Maar het is belangrijk om de kwaliteit van het bloed hoog te houden.”

Wat betreft het weigeren van mannelijke halebistudenten blijft het Rode Kruis formeel: “Zolang niet bewezen is dat het veilig is, zullen we hen weigeren.” Al ontkennen ze bij de organisatie niet dat dit enige stigmatisering in de hand werkt. De vragen mogen wat directer worden zijn en het vereist wat meer concentratie om ze in te vullen, de hippocratische discretie van het doktersgeheim blijft wel de regel.

ots

WESTERS FENOMEEN”

Het Hoger Instituut voor Wijsbegeerte ligt stevig verankerd in het centrum van Leuven. Aan het kardinaal Mercierplein vormt de rustige binnenplaats van het Instituut een kleine oase van rust en inspiratie. Zaken die de toekomstige wijsgeren van internationaal allooi dan ook in dank afnemen. Professor Cloots stond ons hier met een inspirerende babbeltje te woord.

MATHIAS VANDEN BORRE |

Veto: Hoe onderzoekt een filosoof?

André Cloots: «Onderzoek in filosofie is lezen, lezen en nogmaals lezen. Soms zit er een boek tussen dat je dan echt te pakken krijgt en waar je dieper op in gaat. Een boek waarbij ik dit écht had, was van Marcel Gauchet, een bekende Franse politiek filosoof. Zijn boek *Le Désenchantement du Monde* heb ik tot op de letter herlezen. Dit werk gaat over de vraag waarom wij op politiek vlak denken zoals we denken en hoe hierin de democratische gedachte gegroeid is. Hij legt hierbij de band met het christendom. Een voorbeeld om dit te verduidelijken is een recent wetsvoorstel om rituele slachtingen te verbieden. In de kern betekent dit dat zelfs wanneer de goden iets vragen, wij dit afwijzen. Wij stellen onze criteria boven de goddelijke vraag. Waarom vinden we dat vanzelfsprekend? Het is in de geschiedenis nooit vanzelfsprekend geweest. Dit is het resultaat van een hele weg die ons denken heeft ondergaan. Het christendom was hier een zeer belangrijke factor in. Wat hij zegt is zeker geen verdediging van het geloof, want hij noemt zichzelf atheïst. Het gaat erom dat zowel gelovigen als ongelovigen in het Westen bepaalde evidenties hebben die niet zo vanzelfsprekend

zijn als ze lijken.»

Veto: En hoe werkt u hier dan verder aan?

Cloots: «Ik begin dan meer rond dit thema te lezen. Vaak zijn er uitgebreide aanduidingen in de voetnoten waar ik verder mee werk. Ik heb geen echte systematiek, maar zo verwijst wel het ene boek naar het andere.»

Veto: Is het uiteindelijke doel dan hier zelf een boek aan toe te voegen?

Cloots: «Voor mij is het belangrijk om in de eerste plaats de materie te begrijpen en het vervolgens in artikels of boeken uiteen te zetten. Ook het zelf aan de studenten uitleggen is enorm motiverend. Het is vaak gemakkelijker om te schrijven dan om iets mondeling uit te leggen. Mijn onderzoek heeft dus twee doelen: publicatie en onderwijs. Van studenten krijg je ook respons of kritiek om je ideeën eens uit te testen, want zij blijven je eerste luisteraars.»

Veto: Zit hier ook een maatschappelijk engagement in?

Cloots: «In filosofie is dit niet vanzelfsprekend. Maar ik heb mij wel deels toegelegd op de band tussen religie en maatschappij. Deze band is nog steeds stevig verweven. Dit begrijpen en van daaruit de discussie voeden heeft wél maatschappelijk engagement in zich. Ik verkondig geen grote revolutie, maar dat is ook mijn taak niet. Filosofie heeft als taak

dingen tot inzicht te brengen. Zoals Hegel zei: *“Philosophie ist ihre Zeit in Gedanken erfasst”*. Vandaar dat de actualiteit ook zo belangrijk is in filosofie. Om nogmaals met Hegel te spreken: “De krant is het ontbijt van een filosoof”.»

EEN WESTERSE UITVINDING

Veto: Wij leven toch in een gesecculariseerde maatschappij. Bestaat er dan geen drempel tussen filosofie, religie en de realiteit?

Cloots: «Ik vind het omgekeerde waar. Mijn ervaring zegt mij dat de vraag naar filosofie en religie niet is afgenomen, integendeel zelfs. Ik heb het hier niet over geïnstitutionaliseerde religie, maar eerder nadenken óver de religie en niet staan in religie. Kijk naar Amerika. Er werd nog nooit zoveel over religie gediscussieerd als in de Amerikaanse context. Mijn dertig jaren lesgeven leert mij het volgende: de eerste tien jaren kwamen studenten achteraf discussiëren wanneer ik over religie sprak. Nadien zag ik tien jaar niemand. De laatste tien jaar is dit echter teruggekomen en is er duidelijk een vraag naar wat religieus zijn betekent.»

Veto: In Amerika hebben veel religieuze groeperingen echter een politieke agenda. Vindt u dit nog altijd religie?

Cloots: «Er is een Amerikaanse prof van islamitische afkomst die stelt dat religie een Westerse uitvinding is. De idee dat religie los staat van bijvoorbeeld politiek, ethiek en wetenschap is iets wat in het Westen geleidelijk aan is gegroeid. Dit maakt dat religie op zich een Westers fenomeen is dat in de grond niet bestaat. De Amerikaanse filosoof Whitehead zei: *“you use mathematics, but you are religious”*. Religie speelt mee in je keuzes, denken en wereldbeeld. Je kan dit niet loskoppelen. Vandaar dat de scheiding kerk en staat vele ge-

zichten heeft. In Amerika moet de staat er voor zorgen dat alle godsdiensten aan bod komen. Bij ons moet de staat er juist voor zorgen dat godsdienst uit de publieke sfeer blijft. In Amerika is godsdienst ook heel nauw verbonden met ethiek. Het zijn vaak ethische overtuigingen die ze religieus legitimeren. Bijvoorbeeld de *pro-life* beweging koppelt zich aan religie om zichzelf te versterken, en dit is gevaarlijk.»

GROTE IDEALEN

Veto: Bent u zelf gelovig?

Cloots: «Ja, en daar heb ik helemaal geen moeite mee. Geloof is naar mijn gevoel een zoeken, staande in een bepaalde traditie. Een hedendaags gelovige kan niet anders dan een kritisch gelovige zijn. Anders zit je in het naïeve. Maar daar haal ik rijkdom uit. Voor mij is dit een religieuze zoektocht binnen de christelijke verhalende en rituele traditie. Dit in tegenstelling tot veel jongeren nu die geen vertrekpunt hebben. Ik vind het veel rijker om een vragende gelovige te zijn dan een overtuigde, naïeve gelovige.»

“Je kan nooit klassieke muziek ontdekken als je dit niet krijgt aangeleerd”

Veto: De christelijke traditie leeft dan ook niet meer sterk bij jongeren.

Cloots: «Dit maakt dan ook het verschil. Ik ben opgegroeid in een jeugdbeweging, in een college met een traditie waar iedereen achter stond, met grote idealen. Jongeren nu hebben niet zo'n traditie. Hen wordt vaak verweten dat ze *à la carte* een godsdienst samenstellen. Maar ik kan dit perfect begrijpen. Ik ben begonnen zoeken vanuit een zekerheid, terwijl

jongeren beginnen met het zoeken. Dit is een omgekeerde weg afleggen.»

Veto: Is geloof dan iets dat wordt aangeleerd?

Cloots: «Nee. Geloof is vertrouwen. De werkelijkheid komt voort uit een liefde die groter is dan de mens. Geloven wordt wel aangeleerd in de zin dat het niet vanzelf gaat. Dit is mij geleerd vanuit een traditie waar ik ook in sta. Op zich is het niet zo slecht dat dit wordt aangeleerd, als je dit nadien maar kritisch bevraagd. Je kan bijvoorbeeld nooit klassieke muziek ontdekken als je dit niet krijgt aangeleerd. Ik denk dat godsdienst een beetje hetzelfde is. Je moet hierin ingeleid worden en dan pas kan je onderscheiden wat de moeite waard is. Veel dingen in het leven zijn aangeleerd en krijgen we via onze ouders. Problemen beginnen wanneer je dit niet in vraag stelt en dit is de taak van de filosofie. Namelijk de sleutels uittesten die je krijgt aangeleerd. Wanneer je begint met vragen, geraak je nooit ergens thuis. Wanneer je de sleutels zelf moet zoeken, zal je ze nooit vinden.»

“Ik vind het rijker om een vragende gelovige te zijn dan een overtuigde of naïeve”

Prins van het onafhankelijk onderzoek op bezoek

Het treinaccident te Buizingen zindert na in België. Vorige week presenteerde het drieluik van de Belgische spoorwegen zijn maatregelen aan de media. Een uitgelezen moment, dacht de K.U.Leuven, om de Nederlandse veiligheids-expert Pieter Van Vollenhoven uit te nodigen om zijn zegje te komen doen. Daar was de man blijkbaar ook goed in. Eén geanimeerde lezing later, was het gros van de aanwezigen overtuigd dat er naast maatregelen ook structureel werk aan de winkel is.

LAURENS CERULUS |

Pieter Van Vollenhoven werd uitgenodigd door de Faculteiten Criminologie en Rechtsgeleerdheid van de K.U.Leuven, in samenwerking met het parket van de procureur des Konings te Leuven. Het *schuun* volk van de branche op een hoopje dus. De promotiezaal in de Universiteitshallen was mooi gevuld. Vooraan overwegend academici en prominenten, maar na enkele rijen hadden de studenten het overwicht.

Hoewel het voorval in de lucht hing, was het treinaccident te Buizingen niet het thema van de

voordracht. Deze was getiteld ‘Het onafhankelijk onderzoek na calamiteiten en de eigen verantwoordelijkheid voor veiligheid’. Van Vollenhoven is namelijk voorzitter van de Onderzoeksraad voor Veiligheid bij onze noorderburen. Hij leidt verschillende onderzoeken naar de oorzaken en achterliggende problemen bij verkeersrampen en -ongelukken.

NOODUITGANGEN

Ivo Carmen, procureur des Konings in het Leuvense, verwoordde vlijend in zijn inleidende toespraak: “Mr. Van Vollenhoven, u bent de prins van

het onafhankelijk onderzoek.” Van Vollenhoven, die overigens gehuwd is met de Nederlandse prinses Margriet, repliceerde subtiel op deze bewieroking: “Zulke mooie woorden, ik zal aan u denken als ik sterf. Aangezien het niet mooier meer zal worden, kan ik dat eigenlijk beter nu doen.” We waren gelukkig dat hij hierop niet verderging.

Een man die zijn leven wijdt aan rampen, wordt al snel verdacht van een zeker sinister kantje. Op zijn minst een aanhanger van de wet van Murphy. Van Vollenhoven gaf alvast toe dat hij van het soort mensen was dat altijd en overal de nooduitgangen nakeek bij het binnenwandelen van de zaal. En ja, zelfs van dat soort dat met een touw aan de poot van het bed slipt. Er moest maar eens brand uitbreken.

Na een geanimeerde inleiding kwam Van Vollenhoven stilaan tot de kern van zijn betoog. Met enkele krachtige voorbeelden wist hij het

publiek te overtuigen: “Het onafhankelijk onderzoek is het enige onderzoek dat enkel en alleen de waarheid tracht te achterhalen. Alle overige rechtsinstanties hebben hun beperkingen op dat vlak.” Kop van jut: het strafrechtelijk onderzoek. Maar ook parlementaire onderzoekscommissies of andere politiek beïnvloede onderzoeken kregen de kritiek vaak onbetrouwbaar te zijn.

Wat dan ook het meest frappeerde, was de harde kritiek van deze topexpert op procedures waar wij in dit land wel in moeten geloven wegens gebrek aan alternatief. “De belangen bij rampen kunnen zo tegenstrijdig zijn en niet iedereen zit altijd te wachten op een onderzoek.” Of nog: “Bij elke mogelijke organisatie, al is het de NASA, wordt altijd bespaard op veiligheid.” Dit doet twee keer nadenken over het verweer van onze top van de spoorlijnen de laatste weken.

Met recht en rede verdedigde

Pieter Van Vollenhoven dan ook de oprichting van een onafhankelijke onderzoeksraad in België, een raad van experts die onafhankelijk van de drie democratische machten werkt. Het applaus na afloop deed vermoeden dat hij alvast een deel van de publieke opinie achter zich had.

ONDERONSJE

Het debat dat volgde, was levendig. Chaotisch is ook wel een omschrijving. Van Vollenhoven had geen nood aan vragen om van wal te steken, geen nood aan micro om de achterste rijen te bereiken en geen nood aan ophouden toen het debat verzandde in een onderonsje met een assertieve prof-emeritus op de vierde rij.

Desondanks wandelden de toeschouwers na afloop geïnspireerd de zaal buiten. Als die inspiratie zich in de toekomst zou omzetten in iets praktisch, is Van Vollenhoven in zijn opzet geslaagd en zal België er ongetwijfeld enkel mee gediend zijn.

Genesis | 1989-1993

Pasgeboren baby's weten nog niet wat Veto is. Wie kan het hen ook kwalijk nemen? Ze zijn klein. Ze kunnen nog niet spreken. Ze kunnen nog niet lezen. Enfin, toen wij klein waren, kenden wij Veto ook nog niet. Maar wat gebeurde er zoal in Leuven toen wij nog in ons broek kaktten?

JEROEN DEBLAERE |

Beschouwen wij jaargang negentien uit de jaren des Heren 1992 en 1993. De voorpagina's van de exemplaren moeten ons wijsheid brengen over de ziele-roerselen van de studenten. Zij bleken zich vooral te interesseren voor prijsstijgingen allerhande. In eenzelfde academiejaar stegen achtereenvolgens het inschrijvingsgeld, de treinprijzen, het eten in de Alma en de huurprijzen van koten. In twee jaar tijd steeg de huur voor een kot zowaar met 15,2 procent! Daar kregen de studenten toen zwaar het schijf van.

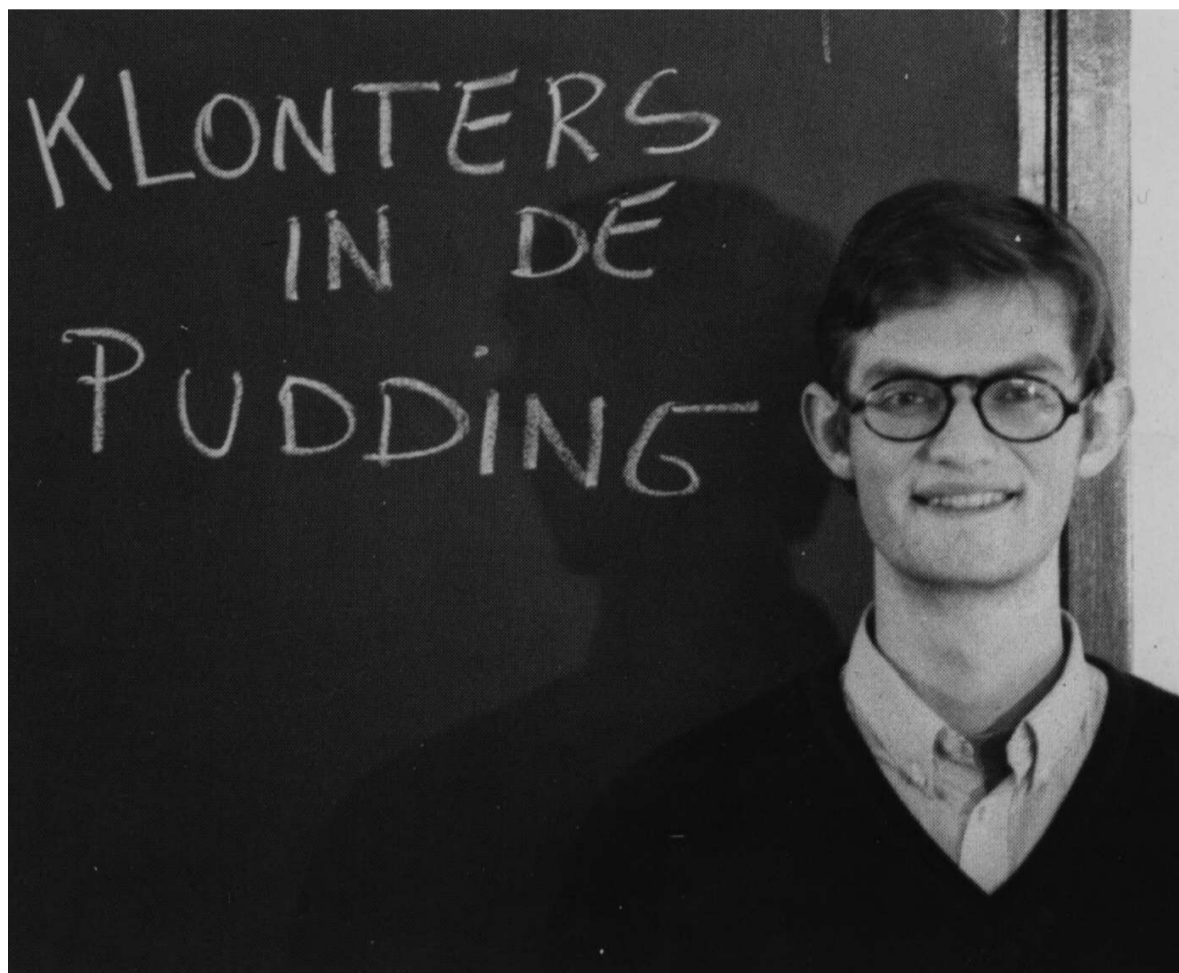
GENEKT

Wat de redactie van *Veto* overigens ook platte kak bezorgde, zijn de verwoede overnamepogingen van onder andere Robbie Tas — preses-elect van het

Vlaams RechtsGenootschap. In verschillende edities kopt de grootste studentenkrant van het land: "Veto bijna genekt!" of "Ambitieuzeelingen plannen overname Veto". Concreet kwam het erop neer dat deze of gene studentenvertegenwoordiger enige plannen had om alle artikelen na te lezen voor publicatie. Uiteindelijk — na heel veel boe's en ba's — werd het voorstel genegeerd en werd er *just niks* veranderd. *Dik tegen de jaquette* van VRG dus.

In twee jaar tijd steeg de huur voor een kot zowaar met 15,2 procent!

Tot slot vonden wij een prachtige foto van VRT's sterjournalist Tim Pauwels. Hij had zowaar het wel-sprekendheidstornooi gewonnen. Die foto willen wij u natuurlijk niet onthouden.

ARCHIEFFOTO

(Un)breakable

'Een b-boy'. 'Een wat?' 'Een B-BOY!' Het deed nog steeds geen belletje rinkelen. 'Een break boy natuurlijk'. 'Ah'. Tot zover onze kennis van de breakdance scene. Na een stoomcursus, waagde deze leek zich dan toch aan Unbreakable, het wereldkampioenschap breakdance in de Sportoase in Leuven. Zestien b-boys uit 15 verschillende landen vochten voor de titel 'Unbreakable champ'.

ELISABETH VANDERVEKEN |

De hele dag lang waren er *battles* en workshops. Wij bezochten 's avonds de *1-on-1 battles*. Wetende dat breakdance ontstond in de jaren '70 in de achterstandswijken in New York, verwachtten we ons aan een samscholing van ruig volk in de Sportoase. Dat bleek mee te vallen. Breakdance is klaarblijkelijk geëvolueerd naar een familiesport, kinderen toegelaten.

GLADIATOREN

Hoe gaat het in zijn werk? De *1-on-1 battles* doen nog het meest denken aan een modern gladiatorenkamp. Een arena, een publiek dat de *b-boys* moet ophitsen en een jury. De *b-boys* bekampen elkaar echter zonder zwaard, maar met *moves*. Minder stoer, maar daarom niet minder indrukwekkend. Op het einde van de *battle* duidt de driekoppige jury met de hand de winnaar aan.

De organisatoren kondigden dit jaar een nieuw concept aan. Naast de titel van *Unbreakable champ*, konden de *b-boys* ook vechten voor de troostprijs *Breakable champ*. Wat erop neerkomt dat de *loser* van elke *battle* een tweede kans krijgt. Hiervoor moeten ze wel een *7-on-1* doorstaan, een doorschuifstelsel, waarbij één *b-boy* het moet opnemen tegen de zeven andere. Wie het vaakst wint, wint de *7-on-1*. Laten we het erop houden dat het een uitputtingsslag is. Hoe deze jongens het volhouden, is een goeie vraag. Een toekomstige *b-boy* merkt op: "ADHD hebben helpt wel een beetje."

ATTITUDE

Bij breakdance komt uiteraard wat *attitude* kijken, maar *bling* en *bitches* waren opvallend afwezig. De twee presentatoren leken dan wel weer te lijden aan enige groothedswaanzin. Jammer genoeg waren hun opmerkingen even vaak onverstaanbaar als oninteressant. De presentatie was overigens in zijn geheel rommelig. En wat het nieuwe concept betreft, na de finale van de *Unbreakable champ* nog een finale voor de *Breakable champ* laten doorgaan, zorgt al eens voor een vroegtijdige uitstroom van publiek.

Gelukkig maakten de *b-boys* veel goed. Zij moesten het vooral hebben van hun draai-, kunst- en vliegwerk. Bij Wing, de Zuid-Koreaanse finalist, mogen we vliegwerk letterlijk opvatten. Onze fotograaf-kinesist stelde zich de vraag of dit wel gezond is. De uiteindelijke winnaar, Thesis uit Seattle, moest het eveneens hebben van halsbrekende passages. Deze *bboy* is ook helemaal mee met zijn tijd. Geen *baggy paints*, maar strakke moves in een strak broekje.

Telex

U2

Vandaag wordt aan de K.U.Leuven het Leuven Centre for Irish Studies geopend. Niet U2, Guinness of *Saint Patrick* zullen bestudeerd worden maar de literatuur, geschiedenis, economie en dergelijke. *En plus* wordt er wat *conflict management* bijgeslept. Ierland heeft namelijk de ziekelijke neiging ruzie te zoeken met Groot-Britannië. De kers op de taart bij de opening van het Centre is een lezing van de Ierse Nobelprijswinnaar Seamus Heaney.

MONEYS

De K.U.Leuven ging vorige week aan de haal met de SWIFT Prijs. Deze trofee wordt door de Koning Boudewijnstichting uitgereikt aan initiatieven om de kloof tussen mens en technologie te verkleinen. Onze alma mater mocht een cheque van 50.000 flappen op zak steken dankzij de Computational Neuroscience Group onder leiding van professor Marc Van Hulle. Deze eenheid van het laboratorium voor Neurofysiologie ontwikkelde een nieuwe generatie communicatieapparaten voor mensen met motorische beperkingen.

KNOKEN

Buitenland. Twee doctoraatsstudenten paleontolo-

gie, een Brit en een Amerikaan, zijn in het stof van de Mongools Gobiwoestijn gestoten op een volledig skelet van de Linheraptor *Exquisitus*. Dat beestje is een verwant van de befaamde *Velociraptor*. Het was geleden van 1972 dat er nog een volledig skelet van was opgedoken. Of Steven Spielberg de filmrechten al heeft opgekocht, was bij het ter perse gaan niet bekend.

SPUUGLELIJK

Buitenland dichter bij huis. Volgens een onderzoek van de Nederlandse website www.studenten.nl wonen de lelijkste studenten van onze noorderburen in de provincie Flevoland. De mooiste Nederlandse studenten vindt men volgens hetzelfde onderzoek in Groningen. De provincie Flevoland ontstond in de eerste helft van de twintigste eeuw bij het droogleggen van de Zuiderzee. Nederlanders vechten graag met de zee, niet waar? Maud Oeyen, hoofdredactrice van het veelgelezen Leuvense studentenblad *Veto* heeft laten weten haar snoepreisje naar Lelystad, de hoofdstad van Flevoland afgezegd te hebben. Of ze in plaats een enkeltje Groningen zou reserveren kon een woordvoerder bevestigen noch ontkennen.

(GJ) |

Van heinde en ver

Copernicus wist het ons in de zestiende eeuw al te melden: de aarde is niet het middelpunt van het heelal. 'Veto' op haar beurt maakt u duidelijk dat België niet het middelpunt van onze aardkloot is. Deze week richten we onze blik op Frankrijk, waar de ster van president Nicolas Sarkozy tanende lijkt.

PHILIP GALLASZ |

Eerst de geruchten dan de feiten. Sarko en zijn wederhelft, Carla Bruni, zouden er beiden een buitenechtelijke relatie op na houden. Toen het gerucht midden maart de kop op stak, bleef de Franse pers opvallend stil en onthield ook het Elysée zich van commentaar. Ondertussen deed Sarko de geruchten wel al af als "belachelijk" en bevestigde Bruni haar vertrouwen in haar man. Maar toch, het knettert daar in Parijs.

En alsof die rook nog niet voldoende was, goten de regionale verkiezingen nog eens olie op het vuur. Sarkozy en zijn centrumrechtse Union pour un Mouvement Populaire (UMP) verloren in de eerste ronde zwaar van de Franse linkerszijde. Weliswaar gaat het hier om regionale verkiezingen en was de nederlaag niet onverwacht. Toch vonden wij het hoog tijd om een local aan het woord te laten over de recente ontwikkelingen. Arne Smeets, voormalig voorzitter van de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie (LOKO) is sinds dit academiejaar Parijsen.

Tafelrond | Merkator

“Zeil je voor het eerst” neuriën we zachtjes voor ons uit op de bus richting Arenberg. Door een gebrek aan schlagers over de cartograaf Merkator zelf, beperken we ons tot meezingers over zeilboten. In Leuven heeft Merkator — met een k, inderdaad — echter nog een andere betekenis. Hier staan twee stoere kapiteins, Ruben Maes en Sander Tielens, aan het roer van deze studentenkring voor geografen en masters in het toerisme.

DORIEN STYVEN & SEBASTIEN VAN DEN BOGAERT |

Veto: Hoe komt het dat jullie kring twee presides telt?

Sander: «Alles is leuker met twee (lacht), en het is al enkele jaren traditie bij Merkator.»

Ruben: «Wij doen samen het werk dat de preses en vicepreses normaal verrichten. Heel vaak lijkt dat ook op elkaar. We doen eigenlijk allebei hetzelfde en vullen elkaar hier en daar aan.»

Veto: Wat trok jullie aan om preses te worden?

Ruben: «Ik denk dat Merkator een kring is om trots op te zijn omdat onze leden als groep heel erg aan elkaar hangen.»

Sander: «Het is echt een hele uitdaging. Je krijgt zo'n kans maar een keer. Tot nu toe valt het heel goed mee. Voorwaarde is wel dat je een goed contact met je leden onderhoudt en activiteiten organiseert voor iedereen. Niet alleen feestjes dus.»

Ruben: «Verder volgen we voornamelijk op, want Merkator heeft heel veel teams die we in het oog moeten houden: werkgroepen rond cultuur, feest, sport...»

Veto: Volgens de universiteitswebsite zijn jullie een van de meest actieve organiserende kringen van heel Leuven.

Ruben: «Dat valt wel mee. Aan het InterFacultair TheaterFestival doen we dit jaar bijvoorbeeld niet mee. Er was te weinig respons binnen het presidium zelf. We organiseren wel elk semester onze Temptation Party. Heel veel mensen kennen dat en vanaf dat ze zo'n affiche met een rood hartje zien weten ze dat er veel volk zal zijn en dat het een goed feestje gaat worden.»

Sander: «Maar ik denk niet dat we meer organiseren dan andere kringen.»

Ruben: «Wij komen misschien ook als vrij levendige kring over omdat onze activiteiten meestal veel volk trekken, zeker onder de eigen studenten. Geografie en toerisme samen tellen 200 studenten, en op sommige activiteiten is toch één derde aanwezig is. Dat is bij veel andere kringen onhaalbaar.»

GROEN!

Veto: Bij geografie denken veel mensen meteen aan aardrijkskunde. Klopt dat beeld?

Ruben: «We bestuderen eigenlijk vooral de interactie tussen de mens en het systeem aarde gedurende de afgelopen 100.000 jaar. Dus hoe beïnvloedt de mens de aarde? Welk effect heeft de natuurlijke omgeving op de mens?»

Sander: «Ook de wisselwerking tussen mens en milieu speelt mee.»

Veto: Zijn jullie buiten de lessen nog bezig met het milieu?

Sander: «Ik denk dat de meeste van onze studenten zich wel bewust zijn van de problematiek.»

Ruben: «We nemen beperkte maatregelen, bijvoorbeeld het licht uitdoen na een vergadering. Dat is bij andere kringen of in andere universiteitsgebouwen veel minder het geval. Verder leert iedereen wel over de opwarming van de aarde in zijn cursussen, maar zulke thema's zijn momenteel geen voorpaginanieuws. Zo van die clichés duiken in bepaalde periodes op in de media en dan leeft het reddend van de planeet niet alleen bij geografen. Wij hebben daarbij gewoon het voordeel dat we er iets van af weten en het kunnen uitleggen.»

Veto: Wat is volgens jullie momenteel de meest dringende kwestie?

Sander: «Nu op aarde denk ik dat er een groot probleem bestaat rond drinkbaar water, iets wat duizenden en duizenden mensen elke dag te kort hebben. Dat komt nauwelijks in de media terwijl het een enorm probleem is. Mensen sterven er elke dag aan.»

Veto: Weerspiegelt zich die betrokkenheid in de politieke kleur van jullie leden?

Ruben: «Wij zijn over het algemeen meer naar de linkse kant, ja. Dat merk je wel aan heel veel van onze studenten, maar iedereen heeft zijn eigen politieke ideologie.»

Sander: «Het milieuthema speelt daarin deels wel mee. Je bent dan iets meer geneigd om de groene richting in te slaan.»

Ruben: «Het aantal sympathisanten voor Groen! onder de geografen zal wel iets groter liggen dan bij andere kringen, maar het is niet zo dat echt iedereen aanhanger is van die partij of lid van natuurland. Er zijn er wel bij maar er mag niet overdreven veralgemeend worden.»

SEBASTIEN VANDEN BOGAERT

Studentenmarathon op doping

Het was een lang gekoesterde wens van schrijver dezes om te ervaren hoe doping voelt en of het wel werkt. Zodoende liep deze medewerker van uw favoriete sportblad Veto mee in de studentenmarathon van vorige week. Tien minuten voor de start dopeerde uw dienaar zich met salbutamol. We zijn er helemaal klaar voor. Naar de start.

KENJI VERSTAPPEN |

Natuurlijk zouden we kunnen uitwijken over de ambiance of over al die studenten in groenblauwe studentenmarathonshirts. Maar de doping, de doping! Volgens onze informatie moet salbutamol de luchtwegen opentrekken. En hoe! Het werkt meteen. We voelen onze keel als het ware wijder worden. Ook voelen we iets waarvan wij denken dat het het placebo-effect is. Een soort euforie. Jihaa!

Eindelijk klinkt het startsignaal en we kunnen ons niet inhouden. Meteen begin we verschillende mensen in te halen. Dat gebeurt overigens op de Finse piste en in de berm — en bijna in de sloot — want het pad is te smal voor de enorme lading lopende studenten. Door de energie die het inhalen geeft, krijg je de eerste kilometer bijna cadeau. Wij zijn loeisterk.

SPANNENDER

Wat is dan precies het verschil met een niet-gedopeerde toestand? Welnu, normaal gezien ademen — of beter: hijgen — wij tijdens een inspanning als een patiënt. De salbutamol zorgt er echter voor dat we vandaag verdacht luchtig ademen. Fantastisch spul. Met speels gemak snellen we over de campus. Lachend zwaaien we naar richtingaanwijzers die wijken, want het lopen gaat zo makkelijk. Nog steeds halen we mensen in. Ze moesten eens weten.

In het bos worden we ingehaald door iemand met een cape. Hij is toch iets meer superman dan wij, want we hebben hem niet meer teruggezien. Aan het eind van het bos is er een haakse bocht naar links. In principe is ze af te snijden, maar dat doen we niet. Eigenlijk is dat gek, want we spelen al vals.

Zo gaat de eerste ronde van vijf kilometer heel vlotjes. Daarna komt het er vooral op aan om niet te wandelen. Niets is immers géanter dan weer terug worden ingehaald. Helaas werkt onze doping niet op de benen, die na zeven kilometer aanvoelen als beton. Nu bestaat er doping om je lijf sterker te maken, maar op de — bij onze oriëntatie zeer nuttige — anti-dopingsite schrik je toch wel van de bijwerkingen. Zo veranderen anabole middelen vrouwen zowat in mannen. Wat zijn wij toch blij met onze salbutamol.

EINDTIJD

Op naar de harde feiten aan de finish. Onderweg nog even een glaasje water bij de ravitaillering. Er zijn nog een tiental mannen die ons inhalen en we moeten onszelf dwingen niet te wandelen. Er staan immers bekenden langs het parcours. Vreemd genoeg blijken we op het laatst nog iets over te hebben: een eindspurt. In het finishhok wordt de streepjescode aan onze broek gescand. Daarna krijg we Aquarius en een banaan. Rechts van ons zijn ze aan het breakdancen en we ploffen neer op de stoep voor het gymnasium. Verrot.

Jammer genoeg is er niet zoiets als een stadionklok bij start/finish. Meteen na de marathon hebben wij dus geen idee of de salbutamol nu effectief geholpen heeft. Om dat te testen kunnen we het vergelijken met onze tijd van vorig jaar, toen wij een iets betere conditie hadden. Op internet staat even later het — overigens geheel niet-wetenschappelijke — 'bewijs': wij waren maar liefst een minuut of vier sneller dan verleden jaar. Doping loont, net als misdaad. Al vragen we ons wel af in hoeverre onze eindtijd ook echt onze tijd is.

CHRISTINE LAUREYS

re (3) | Frankrijk

IMAGOSTUNT

Veto: Welke media raadpleeg je?

Arne Smeets: «Ik lees de gratis kranten die 's ochtends in de treinen en metro's uitgedeeld worden, en check af en toe de site van *Le Monde* maar dat is het zowat. Ook de nieuwssites van *De Morgen* en *De Standaard* bezoek ik regelmatig.»

Veto: Voel jij je betrokken bij de Franse actualiteit?

Arne: «Niet ongelofelijk hard, eerlijk gezegd. Ik probeer wat op te pikken — qua politiek en cultuur — maar het zou beter kunnen en moeten. Dingen als de Clearstream-affaire en de weerstormen in het zuiden heb ik wel wat gevolgd.»

Veto: Hoe objectief is de berichtgeving over de gesuggereerde buitenechtelijke relaties van het presidentieel echtpaar?

Arne: «Dat is iets dat ik minder heb gevolgd omdat ik die roddels intrinsiek niet echt interessant vindt. Of de berichtgeving objectief is, kan ik natuurlijk moeilijk beoordelen. Ik weet niet hoe de vork precies in de steel zit, en dan nog, wie weet dat wel? Maar hier en daar wordt gesuggereerd dat het wel eens een imagostunt van Sarkozy zou kunnen zijn, en dat lijkt me inderdaad niet onmogelijk.»

Veto: Wat denken je medestudenten?

Arne: «Ik denk dat de meesten het echt niet volgen, of zeker niet de studenten waar ik mee in contact kom.»

STUDENTENENGAGEMENT

Veto: Wat waren de reacties na de eerste ronde van de regio-

nale verkiezingen?

Arne: «In studentenmiddens is zeker niet extreem fel gereageerd. In de pers waren de uitlatingen uiteraard heviger.»

Veto: Hoe denk jij hierover? En welke gedachten leven er onder de studenten?

Arne: «De nederlaag van de UMP is voor mij persoonlijk geen verrassing. Wat de studenten betreft denk ik dat de meesten zich er echt heel weinig van aantrekken. Anderzijds merk ik wel dat er een duidelijk afgebakende groep politiek geëngageerde studenten bestaat — studentenengagement is hier sneller politiek gekleurd dan in Leuven, is mijn indruk — en je ziet dat vooral links het niet slecht doet in studentenmiddens.»

Veto: Waar ligt de verklaring voor de lage opkomst bij de stembusgang?

Arne: «Wat de studentenpopulatie betreft denk ik dat de groep niet-geïnteresseerde studenten relatief gezien zeker zo groot is als in Leuven. Ik denk dat er in Leuven gewoon een grotere grijze zone is, want hier is de groep expliciet geëngageerde studenten wel groter. Kortom, ik denk dat veel studenten niet gaan stemmen.»

Veto: Wat zijn de verwachtingen voor de tweede stembusgang, (afgelopen zondag, red.)?

Arne: «Ik verwacht dat de trends van de eerste ronde zich zullen doorzetten. Vooral winst voor centrumlinks, eventueel met een groene tint.»

UUR KULTUUR | Roland

Roland Van Campenhout, bekend van zichzelf, trekt momenteel door Vlaanderen met mondharmonica-wonder Steven De Bruyn en drummer Tony Gyselinck. Vorige woensdag deden ze het Leuvense Depot aan voor een felgesmaakt UUR KULTUUR. Hoog tijd voor een gesprekje met Zijne Boomse Authenticiteit.

ELINE VAN ELDERE |

Veto: Is de voorstelling echt volledig op improvisatie gebaseerd?

Roland Van Campenhout: «Zo is het inderdaad wel begonnen, en na onze vorige concerten zijn we eraan gewend geraakt veel te improviseren. Het zou na een tijd ook maar vervelend worden om steeds hetzelfde te spelen, niet? We hebben nu dus een beperkt repertoire, een kapstok van ongeveer tien nummers die elke avond terugkomen. Daar bouwen we dan het optreden rond, dat dus elke keer nog verschillend is. We zeggen wel nooit de titels van de nummers, dat wil ik ook niet.»

Veto: Doet het u deugd nog eens met een jongere groep muzikanten te spelen?

Van Campenhout: «Ik ben mentaal eigenlijk altijd jong gebleven. Er is ook een grote eensgezindheid in de groep, we delen niets in vakjes op zoals cd's in de Fnac. *Who gives a fuck?* Ik heb altijd een gevoel voor het nieuwe gehad. Ik wil niet teren op wat al geweest is, zo hou ik het tenminste nog spannend voor mezelf.»

Veto: U zegt weleens dat het verhaal van uw leven er één is waarin u steeds ofwel te vroeg, ofwel te laat bent. Hoe komt dat?

Van Campenhout: «Ik heb mezelf altijd buiten de mode van dat moment gezet: het niet 'in' zijn is altijd mijn lang leven geweest. Had ik zin om de blues te spelen, dan deed ik dat. Jaren later komt dan Fleetwood Mac die dat ook min of meer doen. Ik was in die periode al op iets anders overgeschakeld. Toen ik dan weer zin kreeg in het genre, was het natuurlijk alweer uit de mode. (lacht)»

«Avant-garde is altijd mijn stijl geweest. Gelukkig maar. We leven al in zo'n klein land, wat diversiteit is hartelijk welkom. Om de mensen niet te vervelen, kunnen er best zo veel mogelijk nieuwe dingen geprobeerd worden. Met de jaren heb ik mezelf ook wat technische bagage bijgebracht, dat is ook goed om mijn

FREDERIK HERREGODS

eigen verveling tegen te gaan. (lacht) En het publiek moet het dan zelf maar weten: *if they don't like it, there's plenty to choose from.*»

Veto: U hebt jaren geleden een cd opgenomen in Kenia. Heeft de primitiviteit en het gebrek aan materiaal daar u doen nadenken over de essentie van muziek?

Van Campenhout: «Ja, Kenia... We hadden daar welgeteld één goede microfoon, die werd dan met plakband aan het statief vastgemaakt. De hotelkamer waar ik toen verbleef werd de opnamestudio en de wc deed dienst als zangbooth. Ik kan wel zeggen dat ik daar de essentie van het gebeuren inzag. Ook de mythe van de grote studio's waarvoor miljoenen betaald worden, werd daar doorprikt. Afrikanen hebben gewoon dat ingeboren muzikaal gevoel. Ik vond dat leerrijk.»

«Je ziet daar ook overal smoelen van bekende musici: hier een Miles Davis, daar een Charlie Parker... (lacht) Je voelt duidelijk dat die ritmes daarvandaan komen, alleen spelen die mannen daar voor vijf euro per week wat je hier in de Ancienne Belgique ziet. Ik heb daar de Westerse luxe absoluut leren relativeren.»

Veto: Is "On The Road" van Jack Kerouac nog steeds een even grote inspiratiebron als in uw jonge jaren?

Van Campenhout: «Ja, het is eigenlijk nog steeds de reden waarom ik doe wat ik doe. Als jonge ongeschoolde arbeider had ik familie in Canada. Ik liep met een Engelse versie van het boek rond en de mensen dachten dat ik dat deed om te stoeien, dat ik dat eigenlijk niet kon

lezen. (lacht)»

«Nu, op latere leeftijd, heb ik er nog altijd veel aan. De hele beatperiode is ook terug wat meer in de aandacht. Eigenlijk ben ik gewoon te laat geboren. Ik was graag jong geweest in het New York van de ontluikende jazz, dat was interessant geweest.»

«Nu, met heel de retrohype, kan je al die periodes natuurlijk wel herbeleven. Je kan je zo kleden, naar de muziek luisteren, je kamer inrichten volgens een bepaalde periode. Er is zo'n rijkdom aan informatie.»

Veto: Wat wilt u absoluut nog graag doen?

Van Campenhout: «Ik wil zeker cd's blijven maken, blijven muziek spelen. Mijn kinderlijke droom is altijd geweest om eens met Bob Dylan mee te mogen spelen.»

Veto: Hebt u het gevoel dat u echt een traject hebt afgelegd of is alles eerder op goed geluk gebeurd?

Van Campenhout: «In het begin had ik dat gevoel wel ja, maar gaandeweg heb ik toch *de stiel* wat beter geleerd en is alles wat minder toevallig. Ik speel nu ook elke dag zo'n tien uur gitaar. Dat moet ook, voor wat we doen met deze groep is techniek nodig. In Vlaanderen zijn de standaarden ook echt hoog, we hebben hier gemiddeld meer groepen per vierkante meter dan elders.»

«Mijn hoogste goed is absoluut mijn vrijheid: ik doe waar ik zin in heb, ook al is dat niet in de mode of financieel dom. Wie ben je uiteindelijk als je steeds jezelf maar in bochten wringt.»

fABULEUS

Zaterdag ging in STUK 'Everland' in première, een gloednieuwe productie van fABULEUS. De fenomenale danspases van Michael Jackson vormden de rode draad doorheen het geheel.

HERLINDE HIELE & ERIC LAUREYS |

Oorspronkelijk zou het stuk *Comeback 2010* gaan heten. Maar ergens bij het krieken van afgelopen zomer schoot het monster-talent er het leven bij in en verwerd de comeback tot een levende legende. Regisseur Dirk De Lathauwer ziet Michael als een manisch-depressieve versie van onszelf: producten van het post-modernisme en de Amerikaanse globalisering. Dat is alleszins hoe de tekst in het boekje luidt. Het boekje mag luiden wat het wil, wij zagen gewoonweg een goede dansvoorstelling.

De dansers, twaalf jongelingen tussen vijftien en vijfentwintig jaar, geven de hele voorstelling lang het allerbeste van zichzelf. Wij, die abominabel slecht zijn in het onthouden van danspases, stonden van begin tot eind vol bewondering voor wat zich op voor onze ogen voltrok. De energie spatte van het podium, de dansers dansten schijnbaar onvermoeid de stukken in perfecte synchronie en bij wijlen als in een geordende chaos aan elkaar.

“Michael Jackson als een manisch-depressieve versie van onszelf”

VINGERKNIP

Wij waren op voorhand wat bang voor een overdaad aan Michael Jackson-liedjes maar die vrees bleek ongegrond. De stem van el Jackson schalde dan wel meermaals door de boksen, vaak was het op een verrassende manier, zoals we hem nog nooit eerder hoorden. Of kende u reeds de a capella versie van *Beat it?* In het begin werd op niets dan op een vingerknip een hele choreografie uit de benen geschud. De groepsdansen wisselden af met kleine groepjes dansers die op klassieke muziek een mix van moderne dans en klassiek ballet brachten. Weer begrepen wij niet hoe ze het deden.

Zowel de oude als de jonge Michael passeerden de revue. Er waren de monsters van *Thriller*, de moonwalk en het veelvuldig tasten in het kruis. Maar ook de kleine Michael dook hier en daar op. Een stukje disco-dans met duidelijk op Jackson Five-geïnspireerde bewegingen, deed ons zelfs een paar keer luidop lachen. Op de tonen van *Smooth Criminal* werd even in duo gedanst, een mix tussen stijldans en Michael Jackson, zo u wil.

Het enige wat we misplaatst vonden, waren de filosofische bespiegelingen die ons (gelukkig niet al te vaak) werden voorgehouden. Wij hebben hoegenaamd geen idee wat "Het is de schuld van de zon," met Jacko te maken heeft. De existentiële vertwijfeling die een van de danseressen met ons probeerde te delen "Ik wil niet volwassen worden," konden we misschien nog wel ergens plaatsen. Al hadden we toch liever dat ze gewoon bleef dansen.

fABULEUS komt met *Everland* bijzonder funky uit de hoek. En dat werd gesmaakt door het publiek. De dansers kregen naast een warm applaus en een staande ovatie ook ons respect. Michael zou trots geweest zijn.

Xenophobe's Guide to the Belgians | Cherchez le Belge

Dat België een curieus landje is hadden de meesten al door, zo ook de auteurs van de reeks "Xenophobe's Guide To..." Onder het motto "een verwittigd man is er twee waard" gaat het boekje op zoek naar de ziel, de essentie, de volksaard zo u wil, van ons, de Belgen. Het heeft daarbij de pretentie of toch op zijn minst de intentie om xenofobie naar het verdomhoekje te verwijzen.

ELINE VAN ELDERE |

De auteur heeft voor dit deel uit zijn reeks duidelijk aan *fact finding* gedaan. Hij blijkt in de inleiding op de hoogte te zijn van Letermes *Marseillaise*-lapsus, en verbindt dat incident gemakshalve met cijfergegevens waaruit zou blijken dat maar liefst 60 procent van onze landgenoten liever in een ander land geboren was. Het wordt nog flatterender: België zou door buitenlanders als zeer saai bestempeld worden. Groot blijkt trouwens ook de schok van die buitenlandse toeristen te zijn wanneer ze merken dat de Belgische keuken eigenlijk wel te vreten blijkt!

Clichés opsommen is natuurlijk

een leuke bezigheid, en bij het baderende toontje waarop het literaire kleinnood de Belg en zijn makken voor het voetlicht brengt, kan zelfs de meest verstokte zuurpruim een monnikellachje niet onderdrukken.

Wat is er dan écht van heel die spitsvondige zwik aan? We vroegen het professor Marc Swyngedouw, socioloog aan de K.U.Leuven en directeur van het Instituut voor Sociaal en Politiek Opinieonderzoek (ISPO). Aan de hand van enkele boutades uit het boekje proberen we mogelijke misverstanden alvast te voorkomen. **Veto:** Professor, in het boek heet het dat Belgen "gestresseerd zijn door hun eigen welvaart", correct? **Marc Swyngedouw** «Dat de Belgen

onder druk staan van het onderhouden van het "systeem", klopt inderdaad. We zijn een land met één van de hoogste productiviteitscijfers ter wereld, al werken we minder en minder lang. Arbeiders uit zware sectoren zoals de bouwsector zijn op hun 55ste natuurlijk vaak letterlijk versleten, dus daar is het geen wonder dat men vroeger op pensioen gaat. We hebben in België echter een aantal jaar boven onze stand geleefd, in die zin dat we de staatsschuld steeds zijn blijven opbouwen en de zwarte piet naar volgende generaties hebben doorgeschoven. Wetenschappers en politici zijn het er immers al jaren over eens dat de vergrijzing voor uitdagingen zal zorgen en dat we ons daar nog niet voldoende op hebben voorbereid.»

Veto: Het boekje zegt ook te weten dat de Belgische identiteit vooral bepaald zou worden door het gemeenschappelijke gevoel "geen enkele andere nationaliteit te hebben" **Swyngedouw** «Er zijn inderdaad een

aantal "buitenlanden" die menen dat België hierdoor achterloopt, terwijl België juist heel modern is in die zaken: we zijn één van de meest post-nationale staten in Europa. Onze 'kleinheid' zorgt er ook voor dat we ons -in het halfstedelijke gebied Vlaanderen- in de eerste plaats met onze stad verbonden voelen. Men is Leuvenaar, Vlaming, Belg en dan pas Europeaan. We hebben geen last van "zware" nationale gevoelens, al onze identiteiten zijn licht. Immigranten hebben het daar soms wel moeilijk mee. In welke cultuur moeten ze eigenlijk integreren?»

CAFÉCULTUUR

Ook de stelling dat alcohol een groot deel van het openbare leven bepaalt beaamt Swyngedouw, al nuanceert hij ze wel met de bedenking dat het boekje natuurlijk door een Brit geschreven is. "Het is een typisch protestantse bedenking om alcohol met wat misprijzen te bekijken. We heb-

ben nu eenmaal een typische cafécultuur. In tegenstelling tot veel Britten of Amerikanen, die dat eerder op het werk doen, ontmoeten wij nieuwe vrienden vaak op café. Onze Bourgondische levensstijl is ook verbonden met het -vooral in Vlaanderen dan- van katholicisme doordeesemde maatschappelijke landschap."

Spruiten, hutsepot, frieten, stoemp en mosselen even daargelaten wordt ook even onze huiselijkheid belicht. *The dog: a man's best friend*, ook in België. De hond blijkt heer en meester van ons kneuterig perfect gemaaide gazon. Dat laatste is volgens Swyngedouw echter niet echt typisch Belgisch: "Amerikaanse voortuintjes zijn ook onberispelijk op dat gebied. Belgen zijn inderdaad wel wat kleinburgerlijk, maar op sommige vlakken zit er wat meer schwing in. De nationale sport, belastingontduiking, wordt in de vrije tijd immers met evenveel vreugde beoefend."

De Vreemdeling

Wij moeten eerlijk zijn met u, lieve lezer, wij zijn zonderlingen. Wij zijn loners, Einzelgängers. Wij hopen dat iedereen met zijn neus uit onze 'business' blijft. Bertje Camus had dat gevoel lange tijd geleden ook al. Wij houden van Bert. Ook al is hij een vreemde voor ons.

JEROEN DEBLAERE |

Uiteraard is *De Vreemdeling* gebaseerd op de gelijknamige roman van Albert Camus. Het boek behoeft hier geen verder krans. Het valt op dat het verhaal op het podium heerlijk onderhoudend en interessant blijft. Voor de complete leek komt het hierop neer: Meursault heeft een moeder die in een gesticht zit. Zij sterft, hij woont de begrafenis bij. Daags nadien ontmoet hij een meisje met wie hij een relatie begint. Meursault raakt verward in een liefdesgeschiedenis van zijn buurman, waarop hij uiteindelijk — schijnbaar koelbloedig — een man neerschiet. Hij wordt veroordeeld tot de doodstraf.

De tekstschrijvers hebben geprobeerd het boek te vertalen naar een vijfstemmig verhaal, met vier spelers en een belangrijke vijfde rol voor de muziek. Interessant is de manier waarop het vertelperspectief bij Meursault zelf blijft, maar hoe het stuk toch polyfoner wordt door de toevoeging van de andere acteurs, die het verhaal mee vertellen en vorm geven.

Bovendien wordt het *vertelseltje* zeer geestig gebracht. Kleine details en leuke karakteriseringsmechanismes zorgen er voor dat een vrij zwaar verhaal — Meursault wordt toch veroordeeld tot de doodstraf — veel lichter wordt weergegeven.

Werkelijk indrukwekkend is de manier waarop de sfeer die van het boek driipt, ook in het toneelstuk tot haar recht komt. Het zware zonlicht en de vermoeidheid van Meursault komen ook vormelijk tot uitdrukking door juiste keuzes qua belichting en door de muziek.

ELASTIEKJE

Braakland/ZheBilding is dan ook een theatercompagnie die muziek zoveel mogelijk probeert te betrekken op haar stukken. Gerrit Valckenaers — die bij fABULEUS muziek heeft gemaakt voor onder andere *Never Let Me Go* — ontwierp samen met Geert Waegeman — vorige maand nog in de Centrale Bibliotheek te zien met Wolf en Peter Holvoet-Hanssen — muziek die perfect aansluit bij de voorstelling. Dat ze die tonen live brengen bij de verhalen van de acteurs, maakt de voorstelling bijzonder levendig en laat ze aansluiten bij de oorspronkelijke sfeer van de roman. Daarenboven kozen de muzikanten niet altijd voor de meest voor de hand liggende instrumenten. Een opgespannen elastiekje zorgt voor een ingenieus geïmproviseerd basgeluid en een ventilator maakt een gonzend geluid dat dan weer enigszins dreigend overkomt.

De Molens Van Orshoven, waar Braakland/ZheBilding huist, geeft overigens een extra *touchke* aan het geheel. In een klein zaaltje, op een krakkemikkig podium, met te weinig zitplaatsen voor alle toeschouwers, zitten de toeschouwers met hun neus op het podium en de acteurs met hun neus in het publiek. Met het lichte gezoem van een pc in de nek, keken we naar een verdraaid goed toneelstuk en bedachten dat je dit toch nog een plek is waar écht iets gebeurt met theater.

De Vreemdeling van Braakland/ZheBilding, zagen wij op 18 maart in De Molens Van Orshoven.

Stadsbestuur ontwikkelt dialoog

Niet alleen de Vaartkom en de Kop van Kessel-Lo vallen onder de stadsvernieuwing van Leuven, maar ook het Janseniushof waar een tweehonderdtal woningen zullen bijkomen. Buurtbewoners van de Janseniussite maken zich echter zorgen over de densiteit die dit ontwerp met zich meebrengt en hopen op een dialoog met de stad Leuven, die daar volgens hen op dit moment weinig gehoor voor heeft.

DAPHNE DE WIT |

Herwig Beckers, schepen van Ruimtelijke Ordening licht toe dat de stad op dit moment een nieuw inrichtingsplan aan het uitwerken is: "We zijn een tweede inrichtingsplan aan het opstellen nadat we een aantal reacties kregen van adviesverlenende instanties omtrent de plaatsen waar gebouwd kan en mag worden. Dat nieuwe inrichtingsplan zal in april voorgesteld worden aan de buurtbewoners." Het stadsbestuur communiceert dus wel degelijk met de buurtbewoners, alleen op het verkeerde moment. Inspraak zou moeten plaatsvinden nog voor het inrichtingsplan getekend wordt, niet andersom, stellen de buurtbewoners. Het is exact die houding van de stad die Dorien Wuyts namens het buurtcomité wil aankaarten.

PROACTIEVER

"We bevinden ons nu vlak voor de fase dat er een uiteindelijk plan getekend is en het is exact op dit moment dat er een dialoog zou moeten plaatsvinden met de huidige en toekomstige buurtbewoners. Het beleid dat Vlaams minister-president Kris Peeters (CD&V), op hoger niveau voert, kan daarbij in het achterhoofd gehouden worden. Volgens hem moet er meer inspraak plaatsvinden vòordat er ruimtelijke uitvoeringsplannen getekend worden. Wij vinden het een beetje raar dat je eerst plannen gaat tekenen om je dan open te stellen voor mensen die beklag gaan doen, terwijl je ook veel proactiever kunt reageren door werkelijk aan inspraak te doen. Een infovergadering is geen inspraak, dat is gewoon zeggen wat je gaat doen," aldus Dorien Wuyts.

"Op dit moment is inspraak het optekenen van bezwaarschriften, dat zou het niet mogen zijn.

Die kritiek wordt bijvoorbeeld ook door Kris Peeters geuit. Kortom, er moet worden nagedacht over een andere soort beleidsvoering."

K.U.LEUVEN

Verder licht Dorien Wuyts toe dat de buurt niet zozeer tegen de plannen is, maar zich wel vragen stelt bij de visie — of het gebrek eraan — van het ontwerp. "Het is niet zo dat we er tegen zijn dat daar extra gebouwen komen, we zijn realistisch genoeg om te weten dat projectontwikkelingen er eenmaal de realiteit zijn. Maar wat er

komt en de manier waarop het komt, kan wel verbeterd worden."

"Bovendien zit ook de Katholieke Universiteit Leuven mee in het project, zij levert een deel van de grond om het project te realiseren. In die zin kan de universiteit zich ook een stuk moreel aangesproken voelen om mee te werken aan een goede stadsontwikkeling. In tegenstelling tot de projectontwikkelaars die enkel op winstbejag uit zijn en op korte termijn denken, is de K.U.Leuven wél een partij die een langdurige relatie heeft met de stad, dus misschien kunnen ook zij hun steentje bijdragen. Als de stad enkel luistert naar de projectontwikkelaars zonder daar andere mensen bij te betrekken, dan vind ik niet dat we daar als buurt zomaar akkoord mee moeten gaan."

ExistenzMaximumweek

Er zijn feestjes en er zijn feestjes in Leuven. Existenz, intussen toe aan zijn vijftiende editie, behoort tot die tweede categorie. Deze werkgroep van de Vlaamse Technische Kring is — al zeggen ze het zelf — een vaste waarde geworden in het Leuvense, en dat niet alleen vanwege de fantastische fuiven die ze ogenschijnlijk moeiteloos uit hun mouw schudden.

DAPHNE DE WIT |

Vorige week vond de Existenz-Maximumweek plaats, die bol stond van workshops voor archies en niet-archies, lezingen, ochtendlijke fitnesssessies en uiteraard op donderdagavond het vermaarde cocktailfeest. Vanwege de geluidsoverlast eerder dit jaar, was de organisatie verplicht het cocktailfeest naar de Silo te verplaatsen.

Stel je voor: een jaar lang werk je aan een projectweek, wanneer een week op voorhand de studenteninspecteur, 'uw vriend', komt meedelen dat er een nultolerantie zal heersen op vlak van geluidsoverlast. Eerste reactie: "lap!" Tweede

reactie: start rampenplan. Resultaat: een succesweek.

Veto: *De meeste activiteiten van Existenz dit jaar gaan door in de villa, een deel van de oude Accodruckerij. Klop het dat jullie dat plan in laatste instantie hebben moeten aanpassen?*

Paul Mertens (voorzitter Existenz): «Ja, in november vonden Artists in Residence en Bauhouse Maximum plaats in de villa. Dat was een supergroot succes, groter dan verwacht. In de buurt heeft dat voor erg veel overlast gezorgd, de politie moest dagenlang klachten behandelen. Blijkbaar is die klacht tot bij Tobbyback geraakt, die toen gezegd heeft dat er nooit meer een activi-

teit zou plaatsvinden. Bijgevolg kwam een week voordat de ExistenzMaximumweek van start ging de studenteninspecteur bij ons langs om te zeggen dat er na tien uur geen activiteiten meer mochten plaatsvinden.»

Veto: *Al waren jullie op dat moment wel van plan om de hele Existenz-Maximumweek daar te laten doorgaan?*

Paul: «Ja, het avondprogramma lag al vast en de programmaboekjes waren gedrukt. We hebben dat allemaal moeten aanpassen. De dagactiviteiten konden doorgaan en de avondactiviteiten ook, maar die moesten altijd stoppen om tien uur. Het cocktailfeest is daarom naar de Silo verhuisd. Het enige spijtige is dat we daardoor aan minder mensen

het resultaat hebben kunnen tonen van alle activiteiten die tijdens de week in de villa hebben plaatsvonden. Bovendien heb ik horen zeggen dat er waarschijnlijk zo streng werd opgetreden omdat Tobbyback er zelf gewoond zou hebben.»

GASTENLIJST

Veto: *Voor het feest in de Silo komen men zich op voorhand op een gastenlijst plaatsen, die bleek na twee uur al volzet. Ging dat de vorige jaren ook zo snel?*

Paul: «Voor het feest in de Silo waren er duizend plaatsen voorzien op de guestlist die maandag online ging. Die was inderdaad ongelooflijk snel volzet. Bovendien zijn er aan de Silo zelf ook nog een 250-tal bandjes uitgedeeld, al was wel niet

iedereen aanwezig die zich op de lijst had ingeschreven. De vorige jaren was er op de gastenlijst meestal plaats voor een 500-tal mensen, maar dit jaar moest die lijst wel groter zijn, aangezien we de Silo moesten vullen.»

Veto: *Tja, dat was blijkbaar geen probleem. Heeft Existenz nog plannen voor de Leuvense student naar uit kan kijken?*

Paul: «We gaan sowieso nog een Bauhousefeestje doen en op twee april organiseren we een bal. De locatie van het bal zal niet zelf omgebouwd zijn (zoals dat bij de villa het geval was, red), omdat we daar geen tijd voor hebben, maar het zal wel een speciale locatie zijn. In de eerste plaats richt Existenz zich tot architectuurstudenten, maar uiteraard is iedereen er van harte welkom.»

Veto: *Kortom, Existenz gaat door, het hele jaar rond.*

Meer informatie: existenz0910.vtk.be.

“De politie moest dagenlang klachten behandelen”

Vlaamse Improcup | Impro om te winnen!

Afgeladen vol. Tot de nok gevuld. Uit zijn voegen barstend. Wat de opkomst betreft zat het alvast goed bij de derde editie van de Vlaamse Improcup. Aula Pieter De Somer leende vorige donderdag zijn podium aan twaalf volbloed improvisatietalenten die doorheen de avond acts uit hun mouw schudden met het gemak waarmee menig vrouw Pim's koeken verorbert. Van kosmisch komische scènes tot zeemeerminnerotiek: wij zagen het allemaal.

IDE SMETS |

Nog voor we goed en wel zaten, delegerden de twee presentoren van dienst, Wouter en Benjamin, de zaal te marcheren. De ene helft van de zaal als Belgische militairen op ons nationaal defilé, de andere helft als Congolese. Voorzien van het nodige voetgetrappel, daalden even later de twaalf uitverkorenen op het podium neer. Ondanks de drievoudige bh-cups op de affiche, telden wij elf mannen en één vrouw. Als we de matchende roze dassen van de presentatoren buiten beschouwing laten: een podium vol testosteron.

WINDMOLEN

De spelers werden meteen voor de leeuwen gegooid. In dit geval het publiek, dat zijn anonieme, vrijpostige alter ego weer even de bovenhand kon laten halen. Een 'dildo' bleek zowel een huis-, tuin- en keukenvoorwerp als het dier dat je het meeste schrik aanjaagt. De improvisators mochten zich bewijzen in acts getiteld 'Ik en mijn windmolen' of werden opgedragen een 'Marshmellomusical' ten tonele te voeren. Vervolgens werden scènes terugvallend op vooral

de klassieke improrecepten herspeeld door ze bijvoorbeeld te versnellen of te herlokalisieren naar Kazachstan. Filmgevijs werden sleutelmomenten op het podium ondersteund door het Royal Impro Orchestra dat professioneel gevoelige snaren kon raken als de scène daarom vroeg.

In dit eerste gedeelte haerde de strak geregeerde improtrein soms net iets te hard om echt van uliem grappig te kunnen spreken. Hoewel het in deze discipline in essentie gaat om actie en reactie, werd er iets te vaak afgedwaald van het oorspronkelijk onderwerp. Daardoor miste er vaak een clou of climax op het einde van een scène. Sommige door de presentatoren geselecteerde opdrachten waren ook iets minder gelukkig, zoals 'met je bumper tegen een depressie' rijden.

APPLAUS

Het publiek mocht tijdens de pauze zijn stem uitbrengen. Slechts zes mannen stootten democratisch door naar de finale. Waar in de eerste ronde het opgevoerde spektakel nog zo sterk was als de zwakste schakel, constateerden we dat in de tweede ronde het niveau

gevoelig steeg. Met een scène over zeemeerminnen ontlokten Jeron en Bruno zelfs aan onze moeilijklachse buur een buikkramp. Het publiek besliste dan ook met een oorverdovend applaus dat zij uiteindelijk de finale mogen spelen.

INTERGALACTISCH

De winnaar werd beklonken met een solo eindact. De twee resterende spelers moesten een slotpleidooi houden in een rechtszaak waar ze zowel in de rol van beklagde, rechter als advocaat mochten kruipen. Bruno van The Lunatics verdedigde zichzelf in een intergalactische tribunaal voor het stelen van baseballkaartjes. Een staaltje kosmische humor. Al verloor hij wel zijn *credits* bij het publiek door zijn betoog te interfereren om een *Star Wars*-referentie te verduidelijken. Ook het feit dat hij tijdens de uiteindelijke *applausometrie* iets te zelfverzekerd als een aap over het podium sprong, zal er wellicht geen goed aan hebben gedaan.

Jeron dan weer werd ervan beschuldigd een taart in iemands gezicht te hebben gegooid. Met een solo over worteltaarten en beerputten waar hij schizofreen zowel advocaat als beschuldigde speelde, slaagde hij er terecht in het publiek voor zich te winnen. Hij was dan ook de uiteindelijke winnaar, en mag de drievoudige bh-cuptrofee vanaf nu op zijn schoorsteen zetten.

“Met een solo over worteltaarten en beerputten waar hij schizofreen zowel advocaat als beschuldigde speelde, slaagde hij erin het publiek voor zich te winnen”

Interfacultair Theaterfestival | Historia speelt 'Styx'

'Styx' speelt zich af in en rond een hotel in een bos hier ver vandaan, waar eigenares Déesse met harde hand regeert. Hier kunnen personen die het niet meer zien zitten in alle rust een einde aan hun leven maken, zo lang het maar binnen de week gebeurt, zoals in hun contract met Déesse gestipuleerd staat.

AN CUYPERS |

In het stuk zie je de huidige bewoners van het hotel. Eén voor één kom je van elk van hen te weten waarom ze zo graag willen sterven. Naar het einde toe komen sommige bewoners tot inzicht. Ze verlaten het hotel dan ook, dik tegen de zin van Déesse, die immers rijk wordt van haar duister hotelletje. Met andere woorden, helemaal het tegenovergestelde van het absurde en luchtige *Kaas enzo* van vorig jaar.

De meeste verhalen die de personages over het waarom van hun wil tot zelfmoord te vertellen hebben, zijn goed gevonden en mooi gebracht: Dolores die de dood van haar diepgelovige moeder niet kan en wil begrijpen. Roberto die door zijn vrouw met valse beschuldigingen tot zelfmoord dwong. Marcel en Elisabeth die hun kind doodschoten om een ander kind te beschermen. Andere verhalen zijn dan weer meer herkenbaar, zoals Esther die door haar vriendje is buiten gegooid en David die de

zin van het leven niet meer ziet en eigenlijk ook nooit gezien heeft.

Veel van de personages zijn erg sterk gespeeld, waaronder zeker de vertolking van Déesse gerekend mag worden. Anderen konden ons dan weer minder bekoren en waren zeer eentonig in het weergeven van hun rol.

CREATIEF

Alles bij elkaar hebben we er erg van genoten. Het is een stuk dat je aandacht vasthoudt tot het einde. Zelfs letterlijk in dit geval. Een thema dat niet voor de hand ligt en toch op een menselijke wijze wordt voorgesteld. Het einde echter viel heel wat minder in de smaak. Het was slechter uitgewerkt en ineens moeilijk te vol-

gen. De personages kwamen — zo denken we dan toch — tot inzicht en verlieten het hotel. Nochtans was er van deze ommeekeer van 180 graden absoluut niets te merken in hun spreken, gezichtuitdrukkingen of lichaamsbeweging. Ze vertrokken gewoon. Het wat, waarom, wanneer en hoe van die beslissing blijft één groot vraagteken. De acteurs klampen zich vast aan een soort van typetje en slagen er moeilijk of niet in zich te ontplooiën tot echte personages.

MISLEIDEND

Ook het programmaboekje was ietwat misleidend. Het suggereert dat Déesse een soort feeks is die leeft van haar obscure contractjes en er alles aan zal doen om degene die

het aandurft het niet na te leven zelf van de kaart te veggen. Op het einde echter, vertrekken de bewoners eenvoudigweg uit het hotel. Déesse probeert ze zelfs maar met moeite tegen te houden en keert treurend om het verlies terug naar haar hotel. Bovendien betaalden de klanten al op voorhand, en is het al helemaal onduidelijk waarom het haar überhaupt nog zou kunnen schelen wat de klanten uiteindelijk al dan niet doen met hun leven.

Toch was dit voor het Interfacultair Theaterfestival een stuk met grote meerwaarde en een flink staaltje amateurtheater. Historia wist het toch maar weer eens voor elkaar te krijgen. Proficiat!

Bezette stad | Bezeten stad

Bij dezen willen wij onze welgemeende excuses aanbieden aan iedereen die zich donderdagavond aan ons stoorde in de Soetzaal van STUK. Die idioot die elke vijf minuten veel te luid zijn neus snoot, waren wij. De lenteprik had genoeg pollen de lucht in gestuurd om ons zo ziek als een straathond te maken.

GEERT JANSSEN |

Maar zeker niet ziek genoeg om de voorstelling *Bezette Stad* van de Koninklijke Vlaamse Schouwburg te missen. Het verhaal gaat als volgt: je laat zes hiphoppers, vijf heren en één dame, los op de legendarische gedichtenbundel *Bezette Stad* van de eveneens legendarische Paul Van Ostaijen, Zot Polleke voor de vrienden. Hij schreef de bundel in Berlijn, dat in de nasleep van de Eerste Wereldoorlog veranderd was in een hellepoel op de rand van een burgeroorlog.

De voorstelling is een unieke, dynamische, gevaarlijke kruisbestuiving tussen schreeuwen en fluisteren. Tussen rennen en razen. Tussen boem en paukenslag. Tussen poëzie en de taal van de straat. Tussen het vernielde Antwerpen van net na de Eerste Wereldoorlog en de *as we speak* ontploffende Brusselse banlieus. Het resultaat werkte in STUK, maar zou eveneens overeind blijven op de wei van Pukkelpop. Chokri, u heeft nog wel een plaatsje vrij, nee?

DANDY

Het begin van hiphop pur sang: een dj mixte flarden dialoog uit *Pulp Fiction* en *Goodfellas* naadloos aan Public Enemy en Louis Armstrong. Langzaam werd het verduisterde podium bezet door de *hippety hoppety brigade*. Zelden zoveel hippe *sneakers* en *hoodies* gezien in een theaterzaal. Zot Polleke, zelf a *dedicated follower of fashion*, een dandy in hart, nieren en andere organen, zou vies content geweest zijn. Langzaam werden de lichten feller, steeds heftiger werden woorden gespuwd. De basistekst werd aangevuld met eigen werk. Wij gaan er tenminste van uit dat frases over 'vrouwen die pimpen' niet origineel van Van Ostaijen zijn.

De teksten werden ondersteund door meditatieve gezangen, hysterische kreten uit de zaal en *human beatbox*. Door alarmsignalen en politieszirenes, vragen en bevelen. De zes waagden zich in de buik van het beest om de woede van de stad aan te wakkeren. Er werd geciteerd uit reclames, uit *Bitch* van Meredith Brooks en uit duizend andere bronnen die wij niet meteen herkenden. Er werd gedanst als een laser, er werd gesprongen als een boze gorilla.

GLADIATOR

Door het gebruik van Zot Pollekes experimenten als leidraad, ontbrak elk verhalend element bij *Bezette Stad*. Na een dik half uur zorgde dit voor een klein, fijn dipje. Oplossing: een nieuwe portie *battles*, duelleren voor gevorderden zeg maar. Met ongeziene felheid worstelden de spelers met zichzelf, met elkaar en uiteindelijk ook met het publiek. Even voelden wij ons zelf een bezette stad, een feest van angst en pijn, een badkuip vol geweld.

De vraag "Are you not entertained?" werd ons *Gladiator*-gewijs in het gelaat gesmeten. *We were* en Van Ostaijen zou het ook geweest zijn. *Bezette Stad* is grote, grote klasse. Achteraf strompelden wij nog steeds zo ziek als een straathond naar huis en gingen slapen als een reus, als een reus, als een reus van een reus. Reuzeke. Rozeke. Zoetekoeksdozeke.

Word!

Strip | Breuklijn (Pieter Fannes)

KortCultuur |

VETO TRAKTEERT (1)

Als u tickets wil winnen moet u snel zijn, lieve lezer. En dit keer nog net een tikkeltje sneller dan anders. Maandag 22 maart (dat is vanavond al), staat Mono op de planken in Het Depot. Deze Japanners draaien al 10 jaar mee in de *postrockscene* en hebben wereldwijd een trouwe fanbase. Hun vijfde plaat, *Hymn To The Immortal Wind*, evenaart de sound van Mogwai (nog zo'n band die gecontroleerde herrie brengt) in zijn beste dagen. Laat je door dit vier-tal meesleuren in een bezwerende trance maar mail eerst nog als de wiedeweerga "Mono" naar traktatie@veto.be.

VETO TRAKTEERT (2)

Nadat de Japanners de deuren van de Leuvense cultuurtempel achter zich sluiten, is het tijd voor nog wat talent van eigen bodem. Hippe electronica wordt ingeruild voor authentieke gitaren. Dames en heren: Mintzkov komt naar Het Depot! Deze winnaar van Humo's Rock Rally in het wonderjaar 2000 lanceerden vorige maand hun tweede plaat, *Rising Sun, Setting Sun*, die nu hoogstpersoonlijk wordt voorgesteld. Wie erbij wil zijn, mag mailen naar traktatie@veto.be met vrolijke paaswensen voor de redactie.

ITHAKA 18+ 'XX - XY'

Mieke hou je vast aan de takken van je chromosomen! Het kunstenfestival Ithaka is deze week aan haar 18e editie toe. Van 23 tot 27 maart kan je terecht in het voormalig Decanaat van Geneeskunde (Minderbroederstraat 17) om de *roots* van het leven te herontdekken. De kunstenaars lieten zich inspireren door DNA, chromosomen en de prille vormen van menselijk leven. Meer info: <http://ithaka18.wordpress.com>

(HH) |

Sociaal | Veto plant beestachtige orgie ter ere van zichzelf
VETO VEEGT UIT DE PAN

Get on your dancing shoes, you sexy little swine! Blink uw schoeisel op, trek uw beste pakke aan, leg uw lokken goed. Schaadt het niet, dan baat het niet, it's our party!

WTF?
Veto fuift!
 25 maart 2010
 @ Villa Ernesto
 (1ste verdieping)
 22u - Gratis

DJ's |
Gekke Gijs
 (Beauty & The Nerd)
Wonder Boys
Nauser

Beeld |

Vorige VetoFuif, met o.a. F. Astaire (r.).

KULEUGEN
 - GUEST ACTS -
 ♦ TurboPascal Smet
 ♦ Dr. Lektroluv ft. Dr. Waer
 - HOSTED BY -
 ♦ R. Torfs, ditmaal wel grappig.
 ♦ H. Van Rompuy, ditmaal wel vlot.

Filmfirmament | The Ghostwriter

Een sneak preview is altijd een verrassing, en zoals bij elke verrassing kan de teleurstelling soms erg groot zijn. Dit was gelukkig allerminst het geval afgelopen dinsdag in Cinema Zed met de nieuwste film van de Frans-Poolse regisseur Roman Polanski. Dat de voorbije maanden de hele controverse rond een dertienjarig meisje zijn talent niet heeft aangetast, is wanneer men deze thriller bekijkt een understatement.

SEBASTIEN VAN DEN BOGAERT |

Spanning is het primaire doel van een thriller en dat doel heeft Polanski met glans bereikt met *The Ghostwriter*, een film gebaseerd op het boek *Ghost* van Robert Harris. Maar de film gaat verder dan twee uur lang zweethanden bezorgen aan de kijker. Het is voor wie de voorbije tien jaar ietwat het wereldnieuws gevolgd heeft quasi onmogelijk om het politieke statement niet te zien. Zo vingerdik ligt het er op.

INTRIGES

Kort geschetst is de film het verhaal van

een ghostwriter, meer dan uitstekend gespeeld door Ewan McGregor, die de memoires moet schrijven van de Britse oud-premier Adam Lang, eveneens zeer goed vertolkt door Pierce Brosnan. De ghostwriter, wiens naam nooit genoemd wordt tijdens de film, krijgt deze opdracht om een nogal mysterieuze reden: zijn voorganger, een zekere Mike McAra, is dood aangespoeld op het strand van het eiland waar Lang zich heeft teruggetrokken na zijn carrière. De nietsvermoedende, ietwat naïeve ghostwriter begint aan zijn opdracht om al snel in een web van intriges te belanden, te beginnen bij de aanklacht die net op dat

moment tegen Lang bekend gemaakt wordt. De oud-premier zou namelijk schuldig zijn aan mensenrechtenschendingen tijdens zijn *War on terror* aan de zijde van de Verenigde Staten. Maar uiteraard schuilt er achter de dood van zijn voorganger een heel mysterie, dat pas in de loop van de film beetje bij beetje aan de kijker wordt geopenbaard.

ONBEHAAGLIJK

Het mysterieuze druipt er af in deze film. Van begin tot einde is dat gevoel aanwezig, versterkt door de achtergrondmuziek, dat met de prominente pianotoetsen bijna een Harry Potter-gevoel opwekt. Ook het stervende decor — het huis van de oud-premier doet ons denken aan een soort moderne graftombe — en de droge, nuchtere personages Ruth en Amelia, respectievelijk de vrouw en assistente van Lang, versterken dat onbehaaglijke gevoel van

het niet volledig weten wat er aan de hand is.

Dit mysterie gaat gepaard met duidelijke verwijzingen naar de verhoudingen tussen Groot-Brittannië en de Verenigde Staten. Naast het thema van de *War on terror*, en al de excessen die ermee gepaard gaan, kan men zich niet van de gedachte ontdoen dat met Adam Lang eigenlijk Tony Blair bedoeld wordt en dat de enige Amerikaanse minister die even voorkomt in de film een identieke kopie van Condoleeza Rice is. Daarachter schuilt ook een misschien iets te gemakkelijke knipoog naar de Amerikaanse obsessie met de CIA en de Britse obsessie met memoires van hun ministers. Het geheel wordt nog eens opgefleurd met nogal voorspelbare liefdesintriges.

The Ghostwriter is dus zeker een aanrader, verdiend winnaar van de Berlijnse Zilveren Beer voor beste regisseur.

OPINIE

Splinter | Gekunsteld onderzoek

Over kunst wordt veel moois gezegd en geschreven. Meestal hebben ze gelijk. Zonder kunst zou de wereld een grauwe plek zijn: kil, saai en onleefbaar. Originaliteit en genialiteit zijn maar al te vaak de hoekstenen van adembenemende artistieke creaties. Maar dat alles maakt van kunst nog geen wetenschap.

Wetenschap is gebaseerd op waarnemingen, metingen, hypothesen en experimenten. Kunst is gebaseerd op subjectieve gevoelens. Wetenschap zoekt binnen haar paradigma naar de waarheid, kunst daarentegen kent geen waarheid. Wat voor de één blauwe streep is, is voor de ander de meest diepgaande expressie van oneindige ontroering. Allebei hebben ze evenveel gelijk, want allebei hebben ze een andere kijk op het leven.

Wetenschap voedt zich door debatteren, peer review, kritiek en wederkritiek. *Des goûts et des couleurs on ne discute pas*. Uiteraard discussiëren we over kunst, maar iedereen heeft in die discussie evenveel gelijk.

Waar zit mijn probleem? U denkt vast

dat ik moet ophouden met het warm water uit te vinden en vanzelfsprekendheden te spuien. U heeft gelijk. Uw mening wordt echter niet gedeeld. Kunst is wel een wetenschap, zo luidt het oordeel van sommige onderhandelaars in het academiseringsdebat. Zo luidt het al een hele tijd. Kunstopleidingen zijn al een tijdje druk bezig onderzoekscomponenten binnen te brengen in hun opleiding. Er is zelfs al een eerste doctoraat binnen. Over de doedezak, nobel instrument.

DOL

Goed, als de kunsten overtuigd zijn van hun kunnen is er op het eerste zicht geen probleem. Ik heb een vrij open houding. Individualist als we zijn, wat mijn is, is mijn, wat dijn is, is dijn. Zolang we maar allemaal gelukkig zijn. Onderzoek is echter geen gratuite bezigheid. Letterlijk dan. Pen, papier, bibliotheken vol boeken en vooral onderzoekers kosten geld. Academiseren kost ook geld.

Samen handen vol geld, dat, voorzichtig gesteld, weinig nuttig besteed wordt. Want kunst in een wetenschapsjasje wringen, dat heeft weinig zin.

Ikzelf betaal geen belastingen en ik heb een hekel aan populisme, maar het geld dat momenteel in de kunstopleiding gestoken wordt, heeft wel een oorsprong. Bovendien wordt dat geld voor onderzoek weer geplukt uit een beperkt fonds, waar ook al het andere onderzoek mee wordt gefinancierd. Onderzoek dat maatschappelijk gezien wel broodnodig is. Begrijp me niet verkeerd, ik ben dol op vrij onderzoek. Ik ben namelijk dol op de waarheid. Onderzoek in een domein waarin echter geen waarheden gelden, maakt mij eerder in het algemeen dol.

Valt er dan niets te zeggen over kunst? Uiteraard wel, maar dat hoort thuis in andere domeinen. Evolutie van de panfluit? Kunstgeschiedenis. Beste mengsel om verf op canvas te krijgen? Materiaalkunde. Impact van de kunst op ons dagelijks leven? Filoso-

fie. Of sociologie, ik wil er vanaf zijn. Het enige waar alleen kunst mij iets over kan vertellen is schoonheid. Maar schoonheid, dat is geen kennis. Dat is een mening.

Wie heeft er baat bij onderzoek in de kunst? De kunstenaars zelf lijken alleszins weinig overtuigd. Studenten ergeren zich aan academisch geleuter over zus of zo. Studenten piano willen piano kunnen spelen.

Geef de kunsten nog wat tijd. Tot 2017 volgens de laatste berichten. Hoe lang zal men nog ontkennen dat onderzoek niet thuishoort in kunstopleidingen? Hoe lang nog zal er geld besteed worden aan een project dat een kruising is van onzin en contradictie?

RUBEN BRUYNOOGHE |

Bovengeschreven mening is louter ten persoonlijke titel.

92,9%
van onze studenten
vindt direct werk
na afstuderen.

De anderen gaan eerst met vakantie.

WWW.JEWERKTVOORJEHETMERKT.BE

KHLEUVEN
KATHOLIEKE HOGESCHOOL LEUVEN

(advertentie)

Vrije tribune | Geld of gelijk?

Men voert graag debat. Men beweert ook graag dat men dit debat inhoudelijk voert en probeert met algemeen geldende argumenten de waarheid te bepleiten. Zulk een inhoudelijk debat moet dus bijna per definitie convergeren naar een objectieve waarheid, als iedereen voldoende op de hoogte is. Dat commerciële bedrijven naast objectieve waarheden ook hun eigenbelang nastreven, valt te begrijpen. Het is alleen jammer dat dit eigenbelang ook schering en inslag is in de politiek en meer bepaald in het hoger onderwijs.

De doelstellingen van het universitair onderwijs lijken mij het opleiden van goede academici en het stimuleren van sterke onderzoekers. Om te kunnen evolueren naar de kenniseconomie die Lissabon vooropstelt, wordt er gelukkig heel wat financiering van de overheid vrijgemaakt. Het komt er dus op aan om deze gelden op een degelijke manier te verdelen en verder te bouwen aan de democratisering; dit wil zeggen: zorgen dat iedereen ongeacht zijn socio-culturele achtergrond zonder financiële drempels het onderwijs van zijn keuze en begaafdheid kan volgen.

Waar zijn we mee bezig als alle rationele argumenten aan de kant geschoven worden bij het uitdenken van een nieuw financieringsmodel, waarbij het hoofddoel is: geen grote verliezers en winnaars voort te brengen? Waarom proberen we beleid te voeren en te kiezen voor gelijke behandeling van

alle studenten, als we daar vervolgens toch op terug moeten komen omdat gelijktrekking een financiële steek betekent voor bepaalde universiteiten? Dreigt het integratiedebat niet simpelweg een strijd te worden om opleidingen gezien die een extra procent van de pot met zich mee brengen, met als motto: 'Ik wil de grootste hebben'?

Dezelfde mensen die er een aantal jaren geleden voor kozen om financiering te laten afhangen van competitieve parameters, houden nu de pen vast voor de grootste hervorming van het hoger onderwijs in jaren. Hopelijk zullen zij handelen vanuit inhoudelijke rationele argumenten en niet vanuit persoonlijke ideologie of machtswaan. Ik hoop dat de politiek oog heeft voor deze argumenten en niet enkel voor wat financieel wel dan niet door de beugel kan. Ik hoop dat de studenten niet enkel beschouwd zullen worden als klanten die geld opbrengen en die op termijn kenniseconomie op pootjes worden.

JONAS BOONEN |

Jonas Boonen is voorzitter van de Leuvense Overkoepelende KringOrganisatie LOKO. Hij schreef deze vrije tribune ten persoonlijke titel.

KULEUGEN

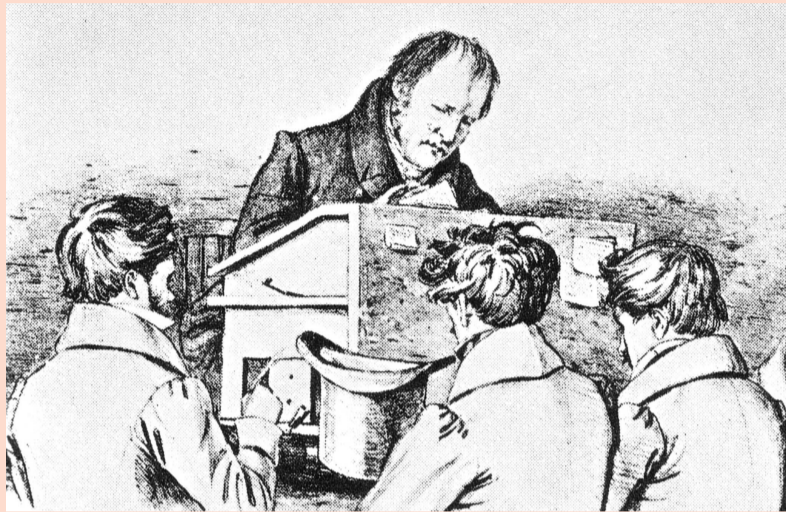
Maandag 8 Maart 2010 — jaargang 5 — 2009-2010 — nummer 19 — www.kuleugen.be

Culinaire journalistiek met Georg Wilhelm Friedrich Hegel

Professor filosofie André Cloots citeert op pagina vijf van de Veto van deze week de Duitse filosoof Hegel: "De krant is het ontbijt van de filosoof." Dit is echter geenszins het einde van Hegels schier oneindige wijsheid. Een bloemlezing.

- "De krant is de brunch van de filosoof."
- "De krant is de lunch van de filosoof."
- "De krant is het vieruurtje van de filosoof."
- "De krant is het diner van de filosoof."
- "De krant is het souper van de filosoof."

Laat het u smaken!

Tussen twee maaltijden door las Hegel graag de krant.

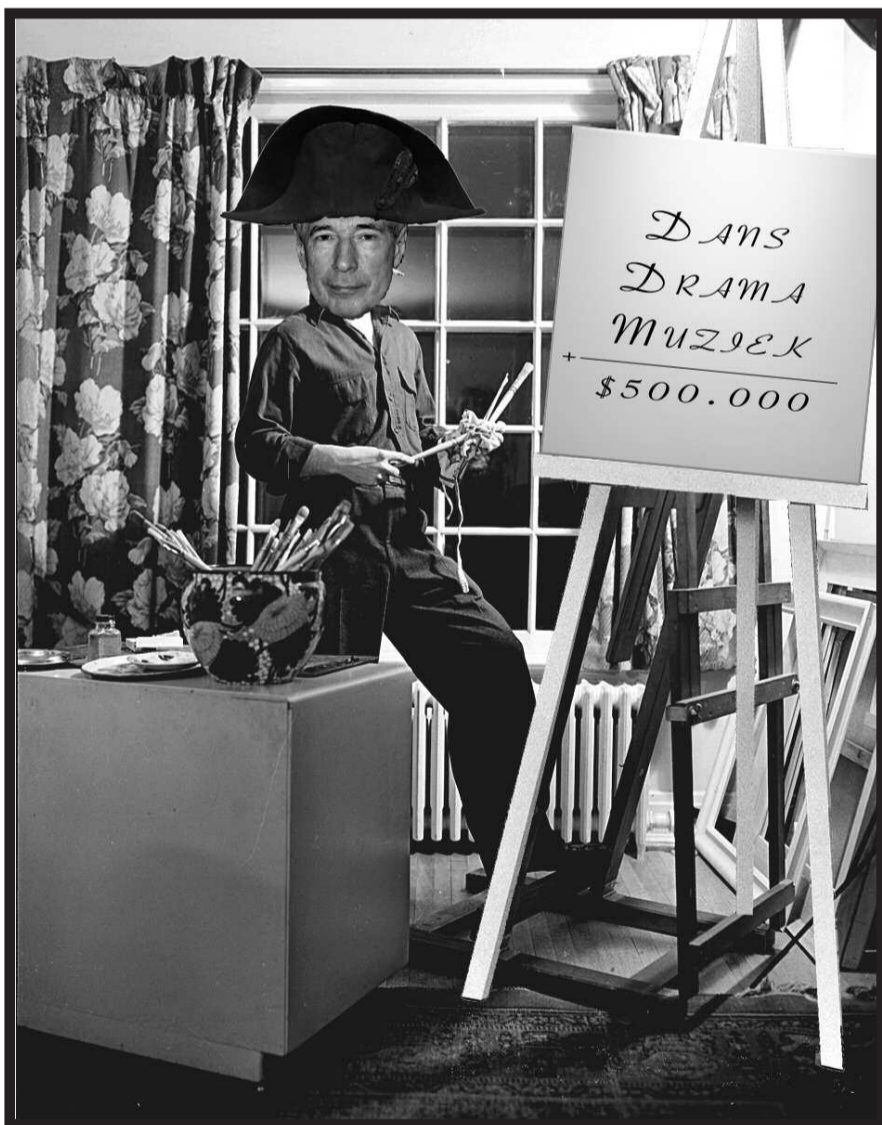
Lezersbrief | Felicitaties

Beste redactie,

Graag willen wij van deze lezersbrief gebruik maken om jullie te feliciteren. We vinden het bijzonder jammer dat de wekelijkse arbeid van de gemiddelde Veto-medewerker niet wat vaker wordt geprezen. Dat terwijl deze arbeid toch niet onderschat kan en mag worden. We mogen immers niet vergeten dat Veto een niet onaanzienlijke meerwaarde betekent voor het Vlaamse medialandschap. Vele grote journalisten van vandaag zetten hun eerste verslaggevende stapjes ooit bij het Leuvense studentenblad. In vergelijking met andere Europese studentenbladen zijn jullie trouwens ook lang niet slecht bezig! Diepgravende interviews, doorwrochte analyse en evenwichtige recensies gaan bij jullie hand in hand. Jullie laatste recensie van het Historia toneel was niet minder dan een pareltje. Soms gaat er uiteraard al eens wat nuance verloren, maar als ruimhartige studentengemeenschap zijn we graag bereid dat door de vingers te zien. Historia zal dan ook graag pleiten bij LOKO voor een gepaste verhoging van jullie budget. We zouden zeggen: doe zo voort!

Met vriendelijke groeten,

Historia

PAUS VERONTSCULDIGT ZICH VOOR SCHANDALEN

OM HET GOED TE MAKEN, GEEF IK EEN CONCERT MET DE BROERTJES JUSSEN.

WAT EEN SCHATJES...

Freddy

door Sh3L14C

Als je tegenwoordig vrouwen wil versieren,

moet je als man een six-pack hebben.

Met zes biertjes op, doen wijven echt alles.

Zoekertjes:

Maud zkt pintje *** Andrew zkt nachtrust *** Philip zkt lens **** Remy zkt extra nympho **** Wie zkt er eigenlijk geen nymfo? *** Remy: "Dat is toch niet alles, een nympho" *** Andrew: "Ja, dat doet eigenlijk pijn" *** Mihai zkt Roemeense nympho *** Ide las boek over nympho's **** Andrew zkt overdosis **** Veto zkt redacteurs die zich niet met drugs, nympho's, tieten of alcohol inlaten **** Veto zkt ook hot chicks vr kleine taakjes.

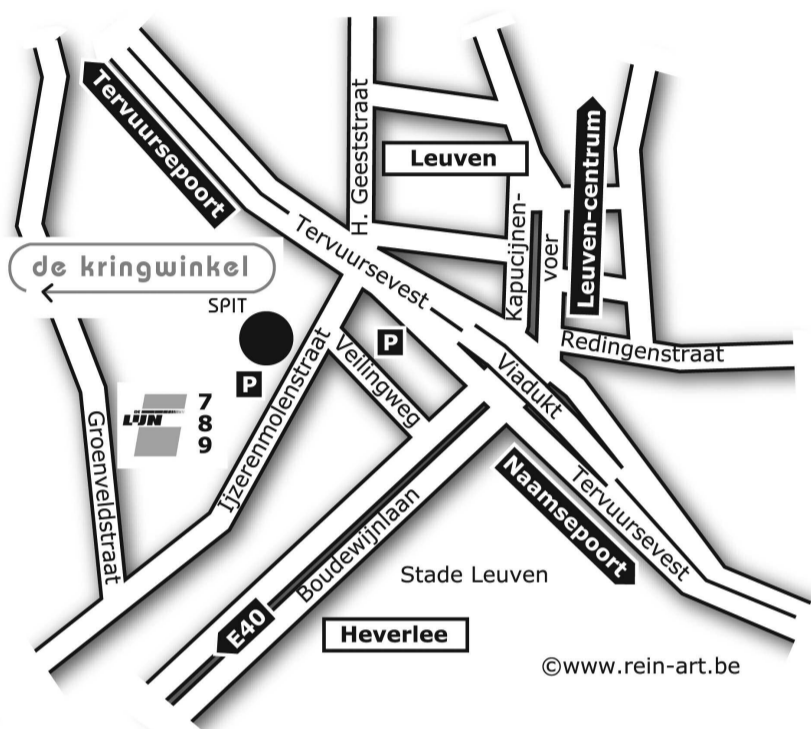
Loop eens langs bij De Kringwinkel SPIT

Je vindt er meubels, kleding, fietsen, huisraad, boeken, platen, cd's en pakken snuisterijen...

De Kringwinkel SPIT:
IJzerenmolenstraat 10-12 in Heverlee

Open: ma - vrij: 10 - 18u
zat: 10 - 17u
zo: gesloten

Tel.: 016 65 29 57 Web: www.spit.be

(advertentie)

Toets je talent

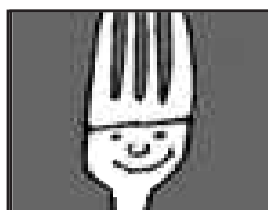

Babylons Interuniversitaire Literaire Prijs

Stuur je stukje poëzie of proza voor 1 april 2010 onder een pseudoniem naar litteraireprijs@kringbabylon.be
Meer informatie en het wedstrijdreglement vind je op www.litteraireprijs.be

V.U. Babylon VZW, Blijde Inkomststraat 11, 3000 Leuven

Menu van de week

in Alma 1-2-3

23 - 27 maart 2010

A1 = alleen Alma 1

A3 = alleen Alma 3

A2 = alleen Alma 2

= vegetarisch

dinsdag

1/2e kip met saus en garnituur (enkel avondmenu) A2	4,90
Gebakken visfilet met bearnaisesaus	4,90
Kippenlapje met groenten, saus en kroketten A1	4,60
Koninginnenhapje A1+A3	3,40
Koninginnenhapje met tofu A2+A3	3,40
Penne met pesto en gemalen Parmesaan	2,60/3,10
Spaghetti bolognaise A1+A3	2,60/3,10
Steak met groenten A3	4,60
Steak met groenten en saus A2	4,90
Varkensgebraad met Rodenbachsaus	4,00

woensdag

Gevulde paprika met Provençaalse saus	4,00
Kippenlapje met groenten, saus en kroketten A2+A3	4,60
Koninginnenhapje A3	3,40
Lasagne met zalm	4,60
Loempia met Marco-Polosaus	3,40
Steak met groenten en saus A1	4,90
Vleesballetjes in tomatensaus	4,00

donderdag

Fishticks met tartaarsaus	2,60
Kippenlapje met groenten, saus en kroketten A1	4,60
Koninginnenhapje	3,40
Moussaka met Griekse sla en aardappelen	3,40
Steak met groenten en saus A2+A3	4,90
Tagliatelli met spekjes en broccoli	4,60

vrijdag

Gehakte steak met peperroomsaus	2,60
Groentennuggets met currysaus	4,00
Koninginnenhapje A3	3,40
Pangasiusfilet met witte wijnsaus	4,90

zaterdag

Fishticks met tartaarsaus A1	2,60
Koninginnenhapje A1	3,40
Moussaka met Griekse sla en aardappelen A1	3,40
Steak met groenten en saus A1	4,90

Filmticket voor slechts 6€ ?

Om van **maandag tot vrijdag** naar om het even welke prent in Kinopolis te kunnen? Te koop in alle ALMA-resaurants! De actuele filminformatie vind je steeds op onze placemats of op de Kinopolis website.

Kijk ook op de website voor menu **Gasthuisberg, Justus Lipsius** en **Pauscollege**

(advertentie)

Colofon |

Veto

's-Meiersstraat 5
3000 Leuven

Tel 016/22.44.38
Fax 016/22.01.03
e-mail: veto@veto.be

Jaargang 36 - Nummer 19
Maandag - 15 maart 2010

Veto is een uitgave van de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie. De standpunten verdedigd in Veto stemmen niet noodzakelijk overeen met de standpunten van LOKO.

Hoofredacteur:

Maud 'Louis Paul Boon' Oeyen

Redactiesecretaris & V.U.:

Jeroen 'Hugo Claus' Deblaere is niet dan in uw aarde.

's Meiersstraat 5 - 3000 Leuven

Redactie:

Remy 'W.F. Hermans' Amkreutz, Joachim 'Edouard Douwe Decker's' Beckers, Herlinde 'Hendrik Conscience' Hiele, Ide 'Ernest Claes' Smets, Andrew 'Stijn Streuvels' Snowball, Mihai 'Cyril Buysse' Stoica

Medewerkers deze week:

Brechtje 'Annie M.G.Schmidt' Keulen, Martijn 'Lucebert' Smiers, Dorien 'Willem Elsschot' Styven, Frederik 'Jacob van Maerlant' Herregods, An 'Joost van den Vondel' Cuyper, Sebastien 'Nescio' Vanden Bogaert, Jochem 'Gerard Reve' Thyssen, Jean-Marie 'Ruben Bruynooghe' Berckmans, Zoë 'Herman de Coninck' Schreurs, Daphne 'Maurice Maeterlinck' De Wit, Miguel 'Guido Gezelle' Barrera, Laurens 'Marnix Gysen' Cerulus, Eline 'Paul Snoeck' Van Eldere, Mathias 'Jotie 't Hooft' Vanden Borre, Ewout 'Jan van Beers' Duyck, Philip 'Paul van Ostaijen' Gallasz, Jelle 'Cyril Verschaeve' Dehaen, Geert 'Willem die Madoce Maecte' Janssen & Sarah 'Karel 'Mokkel' van de Woestijne' van Pee.

Cartoons:

Laurens Cerulus

DTP:

Maud Oeyen, Remy Amkreutz & Jeroen Deblaere

Eindredactie:

Jens Cardinaels, Geert Janssen & Joachim Beckers

Internet:

www.veto.be

Publiciteit:

Alfaset cvba - Annelies Magits
alfaset@loko.be
016/22.04.66

Drukkerij:

Tuerlinckx (Molenstede)
Oplage: 9000 exemplaren
ISSN-nummer:
0773-5162

Abonnementen

Binnenland: 10 euro
Buitenland: 25 euro
Overschrijven op rekeningnummer:
001-0959719-77

Redactievergaderingen vinden iedere vrijdagmiddag plaats om 16u en staan open voor iedereen. Alle geïnteresseerden (schrijvers, fotografen, lay-outers, dode Nederlandstalige schrijvers,...) zijn welkom op de redactievergadering of op het redactieadres. Lezersbrieven en vrije tribunes kunnen tot vrijdag 14u, liefst mailsgewijs, ingezonden worden op het adres: veto@veto.be. De redactie behoudt zich het recht reacties in te korten of op het internet te publiceren.

Culkaal |

MAANDAG 22/3

MONO

Muziek — om 20u in Het Depot (www.hetdepot.be)

WOENSDAG 24/3

THE OPPOSITES

Muziek — om 20u in Het Depot (www.hetdepot.be)

Tg STAN, De Koe & co — We hebben een/het boek (niet) gelezen

Theater — om 20u30 in STUK Soetezaal (www.stuk.be)

The Go Find + Portables + Tape Tum

Muziek — om 20u30 in STUK Labozaal (www.stuk.be)

DONDERDAG 25/3

MINTZKOV

Muziek — om 20u in Het Depot (www.hetdepot.be)

Tg STAN, De Koe & co — We hebben een/het boek (niet) gelezen

Theater — om 20u30 in STUK Soetezaal (www.stuk.be)

DM Stith + Head full of flames

Muziek — om 20u30 in STUK Labozaal (www.stuk.be)

VRIJDAG 26/3

THE STRANGLERS

Muziek — om 20u in Het Depot (uitverkocht)

Tg STAN, De Koe & co — We hebben een/het boek (niet) gelezen

Theater — om 20u30 in STUK Soetezaal (www.stuk.be)

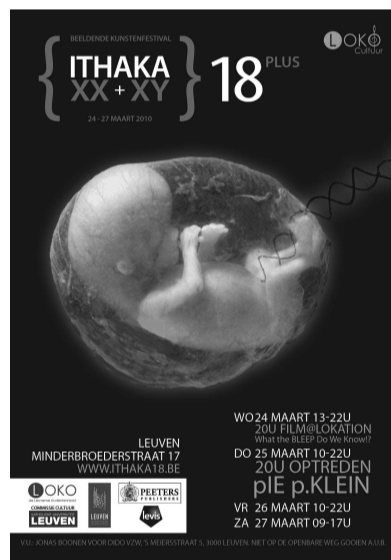
De Johannes Passie in het Leuven dialect

Muziek — om 20u in de St. Pieterskerk (www.stuk.be)

ZATERDAG 27/3

FABULEUS — EVERLAND

Dans — om 20u30 in STUK Soetezaal (www.stuk.be)

Berichten |

GEEF OM HAAR

Op vrijdagavond 26 maart 2010 organiseert kapsalon Dirk De Witte na hun normale openingsuren een 'Geef om Haar'-knipavond in hun kapsalon op de Bondgenotenlaan in Leuven. Doel is om zoveel mogelijk staarten en geld in te zamelen voor het Geef om Haar-fonds dat vrouwen met kanker financieel en emotioneel wilt bijstaan. Enerzijds kunnen mannen en vrouwen, meisjes en jongens hun glanzend gezonde paardenstaart van minstens 20 cm GRATIS laten knippen, anderzijds kan je tijdens deze avond ook je haar laten wassen/knippen/brushen voor €25 en dit bedrag gaat integraal naar het Geef om Haar-fonds. Place to be: Kapsalon Dirk De Witte, Bondgenotenlaan 5; tussen 18u en 21u. Inschrijving is verplicht via info@geefomhaar.be met vermelding van 'Geef om Haar'-knipavond 26 maart' of via sms "plaats datum naam voornaam" naar 0475 40 66 02. Meer info: www.geefomhaar.be.

ECOLOVISION

Themahuis Ecoloco huurde twee schitterende films voor de eerstkomende maanden in Pangaea. 'An inconvenient truth', helaas nog steeds actueel en 'Who killed the electric car?'. De vertoning is telkens om 20u30 en wordt gevolgd door een discussie in het Engels. De films zetten ons aan het denken over heikele milieukwesties.

PREVENTIE

De studenten psychologie organiseren een debat met als thema 'preventie'. Op maandag 29 maart 2010 van 19u00 tot 22u00 in PSI 91.93 aula Michotte — Tiensestraat 102. Voorlopige gastsprekers: prof. Hans Grietens van het Centrum voor Gezins- en Orthopedagogiek (over kindermishandeling), Brigit Cosemans Prevent vzw (Lucina — opleidingen tot preventieadviseur) en Welzijn op het werk (in samenwerking met K.U. Leuven) (over psychosociale aspecten op het werk), een medewerker van de druglijn en preventieambtenaar Daniëlla Descamps van de preventiedienst Leuven. Inkom is gratis. Meer info op www.preventieve.be

LEUVEN 102.6 fm

alle hits altijd

www.hitfm.be

AD FUNDUM!

Elke dinsdagavond
tussen 8 en 9
studentenradio op het
ritme van de bierstad

De goedkoopste fuifzaal van Leuven!

355 euro per avond
250 euro tijdens het weekend

Faculteitskringen en hogeschoolkringen aangesloten bij LOKO en OSR/OKER krijgen een korting van 105 euro per fuif.

Bij elke 5e fuif van een kring of vereniging binnen hetzelfde academiejaar is de huur van de zaal gratis.

Voor reservaties of inlichtingen: 016/22.31.09 of albatros@loko.be

Sudoku |

3	1			7		9	
2		7		1			6
9				2		1	
				3		7	
8			5		2		1
6		4		9			8
	6	9	4	3	1		
	2	1	7			5	3
		8			6		

“HET GAAT OM MENSEN”

JOCHEM THYSSEN

We nemen voorzichtig plaats aan een tafeltje op het podium van de stadsschouwbrug. De theatervoorstelling ‘Het leven en de werken van Leopold II’ is net afgelopen. In dit decor staat hoofdrolspeler en rasacteur Bruno Vanden Broecke ons te woord.

MIGUEL BARRERA & PHILIP GALLASZ |

Veto: Hoe vond u de voorstelling zelf?

Bruno Vanden Broecke: «Ik vond het best baldadig. Het is nu de zevende keer dat dit stuk hernomen wordt en we hebben het intussen al zo'n beetje overal gespeeld. Maar omdat ik hier zelf ook heb gestuurd, blijft Leuven toch altijd iets speciaal. Kijk, als je een stuk zestig keer hebt opgevoerd dan leeft er echt iets. Dat zit in uw lijf. Ook de tekst kost geen moeite meer. Die moet ik een uurtje op voorhand enkel nog even opfrissen. Tijdens de voorstelling zelf ben je als acteur voornamelijk met technische details bezig maar ik heb toch gemerkt dat het *nen baldadigen* was vanavond. Normaal gezien sneuvelt er geen stoel. En zijn er minder lachsalvo's. Maar zulke dingen wekken ook net energie op bij de spelers.»

Veto: Is het niet moeilijk om de histo-

rische figuur van Leopold II geloofwaardig en toch interessant op de planken te brengen?

Vanden Broecke: «De geschiedenis van Leopold II is een triestig verhaal. In België onthouden we hem vooral graag als een estheet. Iemand die veel verwezenlijkt heeft op vlak van architectuur en openbare werken. Maar tegelijkertijd is hij ook koning geweest van een land waar hij nooit een enkele voet op aarde heeft gezet en verschrikke-

lijke dingen zijn gebeurd, namelijk Congo. Doorheen de tekst wordt een figuur neergezet die op sommige momenten sympathie opwekt. Zo kan er een soort van zwartgallige humor ontstaan. Maar uiteindelijk is wat er verteld wordt niet grappig op zich. Het is satire. Als acteur probeer ik in bepaalde scènes die innerlijke tegenspraak, met een paar speldenprikken, te laten voelen.»

Veto: De theatertekst is geschreven door Hugo Claus. Wat betekent hij voor u?

Vanden Broecke: «Hij heeft mij eigenlijk ontmoagd, poëtisch gezien dan. Ik was toen aan het snuisteren in de bibliotheek van mijn geboortedorp Sint-Niklaas. En daar vond ik *Heer Everzwijn*, een dichtbundel van hem uit de jaren '70. Dat was alsof een bom ontplofte in mijn gezicht. Gewoon die taal alleen al! Maar zijn toneelwerk had ik, tot we dit toneelstuk gingen opvoeren in 2002, nog nooit gelezen. Hugo Claus is voor mij echt, als ik even

vriend. Ik ken hem al zo'n tien of elf jaar. We hebben intussen ook al acht stukken samen gemaakt. Raven is gewoon een evidentie voor mij.»

REIS

Veto: Begin dit jaar speelde u *Missie*, waar u in de huid kroop van een missionaris die over zijn ervaringen in Congo vertelt. Vanwaar die interesse?

Vanden Broecke: «Het is vooral het organiserende orgaan, de KVS (*De Koninklijke Vlaamse Schouwburg*, red.), dat een grote band met Congo heeft. Hun artistiek leider Jan Goossens houdt namelijk enorm van Congo en probeert al lange tijd culturele uitwisselingsprojecten op touw te zetten met Congolese artiesten. En de auteur van *Missie*, David Van Reybrouck, publiceert dan weer binnenkort een boek over de geschiedenis van dat land. Zo zit het allemaal enigszins verweven, waardoor je bij de zoektocht naar een bepaald onderwerp makkelijk daar terecht komt.»

Veto: U bent met diezelfde KVS ook effectief naar Kinshasa getrokken om er *Het leven en de werken van Leopold II* op te voeren. Hoe was dat?

Vanden Broecke: «Ik was op voorhand wat bang. Er zijn namelijk passages in het stuk waarin Gustavo, onze zwarte acteur, gewoonweg belachelijk wordt gemaakt. Dus ik dacht: (*bootst het geluid van een machinegeweer na terwijl zijn rechterhand op de borst is gericht*) Neen, dat was meer om te lachen. Maar in het stuk vraag ik Gustavo dus wat de zwarten willen. Zijn antwoord luidt: *Onafhankelijkheid! Indépendance!* En ineens begon de helft van die zaal in Kinshasa dat mee te roepen. Ook leken ze daar bijna te geloven dat het volledig echt was en geen verzonden satire. Dat ik daadwerkelijk *le Roi des Belges* was. Ik had ook een paar zinnen in het Lingala (*De*

taal die men in en rond Kinshasa spreekt) voorbereid, waar ze heel blij om waren. Daar verover je meteen hun harten mee. Het was echt een onvergetelijke belevenis, met niets anders te vergelijken. Van zodra je van het vliegtuig stapte, viel elke houvast met onze Westerse wereld weg.»

Veto: Wat is uw mening over het staatsbezoek dat koning Albert II deze zomer aan Congo zal brengen?

Vanden Broecke: «Ik sluit mij aan bij de column die Jan Goossens daarover heeft geschreven. Hij stelt dat de kern van de zaak niet is of hij nu al dan niet moet gaan. Belangrijker is dat hij in Congo met de juiste mensen praat en dat zijn niet de dictators of de *nouveaux riches*. Hij zou bijvoorbeeld zijn oor te luisteren moeten leggen bij de welzijnswerkers daar. Bij de mensen die al jaren proberen de dingen op gang trekken en wiens verhaal maar zelden wordt gehoord. Ik hoop gewoon dat onze koning ook de goede kanten van Congo leert ontdekken.»

Veto: Heeft theater een maatschappelijke rol te verwezenlijken? Moet er altijd een bepaalde politieke ideologie worden aangekaart?

Vanden Broecke: «Ik vind van niet. Je brengt hoe dan ook een boodschap, zelfs al lees je een telefoonboek voor op scène. Het is natuurlijk wel fijn wanneer die boodschap met je eigen ideeën te verzoenen valt. En als je de luxe hebt om te kiezen wat er gespeeld wordt, dan kom je automatisch wel terecht bij iets wat je nauw aan het hart ligt. Maar het hoeft ook niet altijd zwaarbeladen te zijn. Ik schipper graag tussen zeer verschillende projecten. Variatie is belangrijk voor mij. Maar het allerbelangrijkste zijn nog de mensen. De reis is minstens zo belangrijk is als de aankomst. Dat besef ik meer en meer naarmate ik ouder wordt. Op een bepaald moment kan het mij niet meer schelen of het uiteindelijke stuk bij

veel mensen in de smaak zal vallen. Als het repeteren met iedereen leuk is geweest ben ik al tevreden. We zijn hier toch maar zo kort op aarde, uiteindelijk.»

Veto: U hebt inderdaad in wel zeer verschillende projecten geacteerd. Hoe selecteert u die?

Vanden Broecke: «Nogmaals, het gaat om mensen. Het is niet zo dat ik selecteer in functie van wat er nog op mijn cv ontbreekt. Het zijn altijd bepaalde mensen die mij interesseren. En dat heeft juist als logisch gevolg die verscheidenheid omdat mensen zélf van nature zo verschillend zijn. Zo grillig als de stukken die ze brengen.»

THUISKOMST

Veto: Wat zijn volgens u de eigenschappen waarover een goed acteur moet beschikken?

Vanden Broecke: «Geloofwaardigheid, empathie, lichtheid, plezier, gretigheid en... (*denkt nog even na*). Neen, zo is het wel goed (*lacht*). Dora van der Groen had het vroeger altijd over de zogenaamde vijf p's: pijn, plezier, persoonlijkheid, poëzie en perversiteit. Maar dat zou ons allicht te ver leiden. Ik ben wel tevreden met mijn eigen opsomming, schrijf dat maar op.»

Veto: Binnenkort speelt u weer in een nieuw theaterstuk, *Philoktetes*. Wat mogen we verwachten?

Vanden Broecke: «Een klassieke Griekse tragedie, die we hebben uitgekleeft. We hebben enkel de belangrijkste scènes behouden en gekozen voor een nogal rauwe behandeling. Als het lukt dan zal het publiek wel een paar keer moeten slikken, vermoed ik. *Philoktetes* wordt trouwens vertolkt door Nico Sturm. Hij is het best bewaarde theatergeheim van Vlaanderen. Echt een feest om bezig te zien. Jongens toch, wat een bom van energie. En hij zal acteren in een rolstoel, dat kan ik ook al wel verklappen.»

Veto: Gezien uw achtergrond als klassiek filoloog: voelt zo'n Griekse tragedie nu als een soort van thuiskomst?

Vanden Broecke: «Ja, inderdaad. Die opleiding blijft een grond. Al gaat het Grieks me nu wel moeilijker af. Het zit nog wel in me, alleen wat verder weg. Niet onlogisch; het is ook alweer veertien jaar geleden dat ik die studies afrondde. Ik heb hier mijn licenties en aggregaat behaald. Mijn eerste twee jaren had ik in Antwerpen gestudeerd.»

Veto: En, hoe was het toen hier?

Vanden Broecke: «*Goe jong (lacht)*! Het was een ongelooflijke tijd. Ook voor het eerst dat ik op kot zat, echt zalig. Alles liep in mekaar over: de dagen, de nachten, de wandelingen, het studeren en het musiceren.»

Veto: Laten we eindigen met Dante. Het is bekend dat u het plan heeft opgevat om diens *Goddelijke Komedie* integraal vanbuiten te leren. Hoe ver staat u tegenwoordig?

Vanden Broecke: «Ik heb nu de vijf eerste zangen achter de rug dus ik zit al aan vijf procent. Het is eigenlijk gekkenwerk. Het is echt veel. Maar schoon, zo schoon. Iedereen zou dat werk moeten lezen, jullie ook.»

Veto: *Afgesproken.*

“Hugo Claus heeft mij ontmoagd”

rische figuur van Leopold II geloofwaardig en toch interessant op de planken te brengen?

Vanden Broecke: «De geschiedenis van Leopold II is een triestig verhaal. In België onthouden we hem vooral graag als een estheet. Iemand die veel verwezenlijkt heeft op vlak van architectuur en openbare werken. Maar tegelijkertijd is hij ook koning geweest van een land waar hij nooit een enkele voet op aarde heeft gezet en verschrikke-

woorden van Dante mag lenen, een taalfontein waaraan steeds weer zo'n brede stroom aan verzen is ontstegen. Ik heb hem ook een keer mogen ontmoeten. Hij was eens naar de voorstelling komen kijken. Toen hebben we aan het einde samen, hand in hand, voor het publiek gebogen.»

Veto: De regisseur van dienst is dan weer Raven Ruëll. Wat betekent hij voor u?

Vanden Broecke: «Hij is mijn beste